

Quyển 9 – Thơ Mặc Giang (từ bài 801 đến 900)

Số TT	Tựa đề	Trang
01.	<i>Ngập ngừng hai tiếng : Từ Thân</i>	04
02.	<i>Khép cửa Đơn Cô</i>	04
03.	<i>Một đời Ôn Cha</i>	05
04.	<i>Mẹ cuối trời quê !</i>	06
05.	<i>Con trở về</i>	06
06.	<i>Vòng hoa trắng, phủ mộ phần</i>	07
07.	<i>Một lòng thương nhớ mãi</i>	08
08.	<i>Thắp nén hương mờ</i>	09
09.	<i>Đôi dòng lệ</i>	10
10.	<i>Dậy sóng thi thơ</i>	11
11.	<i>Tình tự mệnh mông</i>	11
12.	<i>Một mai nhức nhối hoàng tuyền !</i>	12
13.	<i>Đi vào giấc ngủ ngàn năm</i>	13
14.	<i>Tiếng khóc cội nguồn</i>	14
15.	<i>Mấy mươi năm</i>	15
16.	<i>Sông trắng bến cũ</i>	16
17.	<i>Hoàng hôn tan đêm tối</i>	17
18.	<i>Hoa Chân Lý</i>	17
19.	<i>Hoa Bất Diệt</i>	18
20.	<i>Hoa Vũ trụ</i>	19
21.	<i>Hoa Đạo Pháp</i>	20
22.	<i>Hoa Vô Thường</i>	21
23.	<i>Hoa Tạng trở bông</i>	21
24.	<i>Hoa Diễm Hằng mĩ nụ</i>	22
25.	<i>Hoa Chơn Thường</i>	23
26.	<i>Hoa Từ Bi Hỷ Xả</i>	24
27.	<i>Hoa Chánh Pháp</i>	25
28.	<i>Hương thơm giải thoát</i>	26
29.	<i>Hoa Phật Pháp</i>	27
30.	<i>Hoa Giác Ngộ</i>	28
31.	<i>Vạn đóa hoa</i>	28
32.	<i>Hoa Chánh Đạo</i>	29
33.	<i>Hoa Vô Lượng Tâm</i>	30
34.	<i>Hoa Bồ Đề Tâm</i>	31
35.	<i>Hoa Tu Tập</i>	32
36.	<i>Hoa Giải Thoát</i>	32
37.	<i>Hoa Vô Thường bất biến</i>	33
38.	<i>Hoa Không Sắc</i>	34
39.	<i>Hoa Từ Tâm</i>	35
40.	<i>Hành trình giải thoát</i>	36
41.	<i>Đường lên Tứ Thánh</i>	37

42. Khuyển tinh tu	38
43. Điểm nọ không hoa	39
44. Hoa Rộng Lượng	40
45. Hoa Dẫn Thân	40
46. Hoa Thân Thiện	41
47. Hoa Nhân Ái	42
48. Hoa Nhân Sinh	43
49. Hoa Tình Thương	44
50. Thỏa tâm nguyện	44
51. Không thương tiếc !	45
52. Hai mảnh cuộc đời	46
53. Khép lại Vô Cùng !	47
54. Tiếng hát bình an	48
55. Không ai không có !	48
56. Em và tôi	49
57. Em tôi, ai nhớ ai thương ?	50
58. Ai vì, vì ai ?	51
59. Khù khờ !	52
60. Ai thương ?	52
61. Vui sâu đất mẹ	53
62. Hoa Đồng Nội	54
63. Hoa Không Tên	54
64. Hoa Tự Tôn	55
65. Hoa Tủi Thân	56
66. Hoa Mặc Cảm	58
67. Thức dậy đi !	59
68. Đau lòng non nước!	59
69. Hãy vẽ, hãy tô	60
70. Sơn sắt tôn thờ	61
71. Kết vòng tay hoa	62
72. Nếu có thể	63
73. Nếu đủ sức	64
74. Khép lại đôi bờ	65
75. Đạo giáo, không nên hí luận !	65
76. Sao lại là văn nhân, thi sĩ !	66
77. Xếp lại tử sinh	67
78. Nước mắt loanh quanh	68
79. Thế là hết !	68
80. Hợp tan này còn nhỏ	69
81. Sao lại khóc tôi !	70
82. Thảm trạng xây cầu Cần Thơ	71
83. Lại thương về Miền Trung !	72
84. Châu sa thành gia bảo !	74
85. Ai chưa từng biết khóc ?	75
86. Nghề nào cũng lắm công phu	76
87. Cơ cầu chi ai ?	76

88. Bao giờ thoát khổ ?	78
89. Người dân quê thống khổ !	79
90. Nhớ mãi nghe em !	81
91. Là cái chi chi	82
92. Mảnh rách nát	82
93. Điện bích riêng mình	83
94. Xin Cha chứng giám	84
95. Xin Mẹ chứng tri	85
96. Rồi cũng xa xăm !	86
97. Bóng thời gian tim tím	87
98. Lung linh bờ thạch thảo	88
99. Đâu rồi xa xưa !	89
100. Bao thuở can qua !	89

Ngập ngừng hai tiếng : Từ Thân !

Tháng 8 – 2007

Khi cha mất, tôi không còn tiếng cha để nói
 Khi mẹ mất, tôi không còn tiếng mẹ để thưa
 Giấu tận ngàn xa, thăm thăm mịt mờ
 Chôn kín thật sâu, ghen ngào nỗi nhớ
 Tôi biết, tôi đã mồ côi cha từ đó
 Tôi biết, tôi đã mồ côi mẹ trong đời

Tôn thờ, thương nhớ riêng tôi
Se lạnh, dù không mùa đông buốt giá
Trong tôi, không còn nồng nàn nắng hạ
Trong tôi, không còn ấm áp mùa xuân
Chỉ còn mùa thu hiu hắt
Và còn đông lạnh tháng năm
Thấy người ta diu phụ thân, đôi tay chống nạnh
Thấy người ta đỡ mẫu thân, mắt yếu lưng còng
Trong tôi thầm những ước mong
Nhưng từ ngày đó, làm sao được nữa
Cha mẹ ơi, nhiều khi nguyện ước
Chỉ cần còn cha mẹ
Con xin đánh đổi cuộc đời
Con xin đội đá vá trời
Con xin vượt núi băng đời
Dầm ngàn vạn nẻo sơn khê
Trùng khơi bốn biển xô bờ
Con vẫn đi tìm
Không ngại gì gian khó
Nhiều đêm, trăng mờ trăng tỏ
Nhiều đêm, lóm đóm sao khuya
Nghe chơi vơi, thấm giọt chia lìa
Nghe vô thường, gõ bờ sinh tử
Người ta, bông hồng, bông đỏ
Con mang màu trắng đơn côi
Một lần mang, mang cả cuộc đời
Không bao giờ còn nói nên lời
Khép miệng ngập ngừng, hai tiếng Từ Thân.

Khép Cửa Đơn Côi !

Tháng 8 – 2007

Nhớ ngày xưa Mực Kiền Liên tìm mẹ
Ngài tìm ra, và thấy được Mẹ Hiền
Còn hôm nay, tôi đi tìm mẹ
Không thấy gì, một bóng đơn côi
Nhìn vào A Tỳ, A Tỳ đâu tôi không thấy
Nhìn côi nhiệm màu,
côi nhiệm màu thăm thẳm mênh mông
Nghe âm vang giá buốt chiều đông
Nghe lạnh lùng màu hoa trắng trắng
Con tìm mẹ, như đêm dài gọi nắng
Con tìm mẹ, như sóng vỗ triều dâng
Con muốn đi tắm gội gió sương
Lang thang đếm bước tình thương

Gỗ cửa vô thường đầu đó
Cõi vô thường trùng trùng bỏ ngõ
Cõi vô hình thăm thăm chìm sâu
Chung quanh con, bát ngát bờ dâu
Mây trắng lang thang, mây ngàn cõi gió
Mục Kiền Liên tìm được mẹ hiền
Kính thưa Ngài, còn mẹ con đâu
Mùa Vu Lan, thấp nén kinh cầu
Xin chấp tay, hương thờ nhả khói
Áng mây hương, cuộn tròn không nói
Bay lòng vòng, khép cửa đơn côi !!!

Một đời Ông Cha

Tháng 8 – 2007

Cha tôi, cuộc bầm cày sâu
Đồng cao ruộng thấp, dải dầu nắng mưa
Cha tôi, sương gió dư thừa
Nương khoai, luống bắp, chưa vừa gian lao
Ruộng đồng kết hạt minh châu
Cho tôi cơm áo đi vào trần gian
Mỗi bước đi, một đàng tràng
Tôi đi từng bước, cha càng cần khô
Chân tay sần sùi xác xơ
Một thân chống đỡ, mấy bờ trầm kha
Tranh nghèo, chừa lỗ mái nhà
Vách phen, để trống, canh gà điểm sương
Cha tôi, một mảnh ruộng vườn
Đong đầy một kiếp, khôn lường gian truân
Thời gian, sỏi đá còn mòn
Hương chi da thịt cõi còm nhà quê
Cha ơi, lối ngõ đi về
Lòng con nặng trĩu bốn bề thâm ân
Ăn cha, tội đỉnh cao ngàn
Cho con nói tiếng Phụ Thân tuyệt vời
Dù cho muôn vạn ý lời
Không bằng bốn chữ : Một Đời Ông Cha !

Mẹ cuối trời quê !

Tháng 8 – 2007

“Chiều chiều, ra đứng ngõ sau
Trông về quê mẹ, ruột đau chín chiều”
Chín chiều, để nhớ mẹ yêu

Trông con vò võ tịch liêu cuối bờ
Mẹ tôi, mái tóc bạc phơ
Da môi mấy lớp, mắt mờ vì con
Chiều nghiêng, bóng xế hao mòn
Mái tranh nhả khói, da còm thịt thau
Quê nhà, mây lớp mưa ngâu
Quê người, mây bãi nương dâu điêu tàn
Chiều chiều, ra bến đò ngang
Con đò lơ bển, bẽ bàng đi qua
“Lá me đưa đây la đà”
Dòng sông mấy khúc, canh gà mấy sương
Mẹ tôi, thầm đốt nén hương
Lâm râm khấn nguyện cho con an lành
Chiều về, cánh nhạn bay nhanh
Phương trời tổ ấm đeo cành nơi đâu
“Chiều chiều, ra đứng ngõ sau”
Và ra ngõ trước, bờ dâu cuối chiều.

Con Trở Về

Tháng 9 – 2007

Ngày xưa mẹ nói
Hãy cố gắng về thăm quê một chuyến
Chỉ cần nhìn mặt con được một lần
Dẫu biết rằng
Con có về, rồi mẹ cũng tiễn chân
Rồi nước mắt, nhưng cuối đời thỏa nguyện
Mẹ còn bảo,
Đi đã khó, về lại càng khó thế
Nếu biết vậy, mẹ không muốn con đi
Đường trần gian, biết mấy nẻo phân ly
Làm thân mẹ, nhũn mềm cầu Ái Tử
Bước phiêu bồng về đưa con du thủ
Bãi phù sa, trêu giấc mộng đã tràng
Nợ phong trần thổi bụi phủ trần gian
Đề sông nước ngoằn ngoèo vang mấy khúc
Mái tranh nghèo, rọi trắng ngàn thao thức
Mảnh tình quê, chiều mưa nắng bốn mùa
Mẹ ử gây, con có biết hay chưa
Đôi mắt mẹ hằn sâu dòng suối lệ
Tiếng mẹ nói, vẫn còn đây muôn thuở
Con trở về, mẹ đã ngủ từ lâu
Trong cuộc đời, ngủ, đã biết bao lần
Nhưng có một giấc ngủ thiên thu
Im phẳng phắc, trắng ngàn phơi mây trắng

Con trở về, nghe tâm hồn trĩu nặng
Nghe tấm lòng, tan nát cõi tâm tư
Chấp tay quỳ bên nấm mộ, mẹ ơi
Con suốt nhỏ tràn đôi bờ thôn thức
Lệ là chả thành hai dòng tức tưởi
Nước mắt tuôn nhưng không phải khóc đau
Con đã chôn nó, tận cuối niềm đau
Khơi động mạch, nước trào dâng bờ suối
Mẹ ơi mẹ, nhiều lần con đã nói
Không trước thì sau, con cũng đi về
Và hôm nay, con đã vẹn câu thề
Cõi vô hình nát tinh sầu vụn vỡ.

Vòng hoa trắng phủ mộ phần

Tháng 9 – 2007

Mẹ ơi, mẹ ở nơi nào
Con đi tìm mẹ, nát nhàu tâm tư
Mẹ ơi, giấc ngủ ngàn thu
Con xin rung lá mùa thu lá vàng
Đôi dòng sinh tử giăng ngang
Con xin gảy khúc tình tang trở về
Dù cho nát cõi ê chề
Con đi từng bước lê thê bên đường
Dù cho nát cõi tình thương
Con xin hứng đọng hạt sương đêm dài
Nơi nào là chốn thiên thai
Nơi nào là chốn tuyết đài lạnh băng
Bên con, đã có vàng trắng
Dõi soi chiếc bóng, đeo vành trắng hoa
Bên con, đã có lệ nhòa
Đôi hàng mi ướt, thấm bờ niềm tây
Mẹ ơi, biết thuở nào khuây
Con xin chấp lại đôi tay lặng buồn
Để nghe giọt lệ trào tuôn
Vọng vang tiếng khóc nức lòng từ thân
Để nghe giã ảnh phù vân
Vẽ vòng hoa trắng mộ phần thiên thu.

Một lòng thương nhớ mãi

Tháng 9 – 2007

Con biết, mẹ không còn chờ con nữa
Đến giờ đi, mẹ đã phải ra đi
Mẹ ra đi, và không nói năng gì

Dù trước đó, mẹ bảo
Phải chờ con, bằng mọi giá
Suốt cuộc đời, mẹ cho con tất cả
Dù phải mang mọi khốn khổ trần gian
Nhưng thương con, tấm thân mẹ không màng
Dù tàn tạ bởi nắng mưa sương gió
Con biết, mẹ ra đi từ đó
Khi thân mẹ đã đến tuổi yếu già
Con bình tình vẽ đủ loại trầm kha
Đưa thân mẹ đến cuối bờ sinh tử
Tự ngàn xa, con ôm lòng tức tưởi
Mất mẹ rồi, mất tất cả đời con
Mất mẹ rồi, mất tất cả vuông tròn
Và tình thương phủ màu hoa vĩnh biệt
Cuộc đời, ai vẽ chi dòng sông oan nghiệt
Sự sống, ai vẽ chi sinh tử đôi bờ
Tự tình, ai viết chi hai chữ bơ vơ
Gắn lạc lõng cõi nhân sinh phù thế
Dù mất mẹ, suốt đời, con vẫn nhớ
Dù xa mẹ, suốt đời, con vẫn thương
Khi trần gian không còn chữ nghề thường
Con vẫn giữ một lòng thương nhớ mãi.

Thắp nén hương mờ !

Tháng 9 – 2007

Con trở về, dù cha đã bỏ con từ bé
Con trở về, dù mẹ đã bỏ con giữa đời
Trên đường đi, con đếm những chơi vơi
Gắn sỏi đá đeo lộ trình băng giá
Mùa thu tím điều tàn phơi nắng hạ
Xuân không hoa, sương lạnh kéo đông về
Giấu ê chề trên nhịp bước lê thê
Chân lững thững, một mình, trong câmlặng
Không cho một ai hay,
Không cần ai đưa đón
Mất mẹ rồi, ai nói tiếng thương yêu
Con âm thầm, để đếm bước cô liêu
Gõ đơn độc khua dọc đường dong ruổi
Con muốn thăm tận cùng niềm lệ tủi
Con muốn nghe thăm thăm nẻo tâm hồn
Về nên một con người độc đạo cô đơn
Đề đón nhận nỗi niềm, đau cô lữ
Cha đã sinh ra con như thế
Mẹ đã sinh ra con như ri

Cuộc trần gian, đâu có nghĩa là gì
Con đã thấy phiêu bồng trong ba cõi
Con mỉm cười khi sỏi đá bốc khói
Con nhìn sâu khi lá trở cành hoa
Chốn hoàng tuyền, con nghe động đáy mồ
Cha mẹ nằm đó, thì con đâu có mất
Mỗi bước đi của con, đều có mẹ
Mỗi bước đi của con, đều có cha
Sống và làm gì,
Không thủ lợi riêng mình
Không thiệt hại người ta
Không làm đau tiếng nước non nhà
Không làm đau Tiên Tổ Ông Cha
Con trở về, thấp nén hương mờ
Dâng lên trước mộ phần
Hai Đấng Song Đường yên nghỉ !!!

Đôi dòng lệ

*Chia sẻ những ai đang lâm vào
những nghiệt ngã cô cùng.*

Tháng 7 - 2007

Đôi dòng lệ dâng tràn lên khóe mắt
Đôi dòng lệ ghen ngào ứa bờ mi
Giọt lệ rung rung, biết nói năng gì
Giọt lệ lưng tròng, biết nói năng chi

Đôi dòng lệ dâng tràn lên khóe mắt
Khi cuộc đời đã thấm những niềm đau
Tháng ngày qua đâu có những gì vui
Chỉ giọt cay chất chồng lên giọt đắng

Mưa hồi mưa, sao mưa nhiều hơn nắng
Buồn hồi buồn, sao buồn nhiều hơn vui
Những xót xa đổ xuống hố ngậm ngùi
Những bức xúc đẩy vào phòng đóng cửa

Trăng hồi trăng, sao trăng mờ le lói
Sao hồi sao, sao nhấp nháy phương trời
Cõi bẽnh bồng rơi rụng đồ chơi vơi
Mang sương lạnh phủ lên thêm băng giá

Đôi dòng lệ là niềm đau thấm thía
Đã từ lâu mấp mé chắn vành khô
Bờ tro vơ lay động bến cô tô

Tạo thành sóng trường giang tràn lệ thủy

Vắt cạn nẻo tâm tư
Kiệt trên bờ của ý
Gọt giữa mọi nỗi niềm
Đổ đầy ắp nguồn cơn
Không tìm ra một cửa ngõ nào hơn
Đành lẫn quẩn trong vòng đai không khóa

Này em hỡi, sao mờ sao tỏ
Này anh ơi, trăng sớm trăng khuya
Mành lưới kia còn có những ô thưa
Thời điểm đến sẽ bay xa như ý.

Dậy sóng thi thơ

Tháng 9 – 2007

Trường giang dậy sóng thi thơ
Lăn tăn mây nước đôi bờ trào dâng
Thi thơ cuộn cuộn gieo vùn
Khi cao cao vút, khi trầm trầm sâu
Dòng sông qua mấy nhịp cầu
Nước trôi mấy khúc sắc màu thời gian
Chơi vơi trên đỉnh ngút ngàn
Hững hờ cuối ngọn bẽ bàng thế nhân
Thi thơ bụi gió phong trần
Tan hoang bến cát, nát phần bờ lau
Đi qua lối mới, nghe đau
Đi về đường cũ, biển dâu nghe buồn
Tròn đâu, mà hỏi chi vuông
Cội dâu, mà hỏi chi nguồn khởi đi
Chữ VONG ơi, nghĩa là gì
Chữ PHI ơi, nghĩa là chi, tư lừng
Vật vờ nhân ảnh vết mương
Hư danh giả tướng be đường đeo gông
Phân chia, đổ kỵ gieo trồng
Kết bè, rẽ phái tréo trồng lên nhau
Trường giang bèo bọt lêu bêu
Bèo trôi cuối bến, bọt trâu đầu ghềnh
Trường giang mây nước lênh đênh
Thi thơ dậy sóng ề mình trường giang.

Tình Tự mệnh mộng

Tháng 9 - 2007

Bút nghiên nát mực phong trần
Bụi đường còn tiếc lòng nhân chưa tàn
Luân hồi, từ độ lang thang
Đến nay, chưa mỗi trên đường phù sinh
Em ơi, luôn giữ bóng hình
Trong ta, còn có bên mình với ta
Dù cho chỉ một sát na
Hay rong khắp nẻo ta bà xưa nay
“Có, thì có tự mảy may
Không, thì cả thế gian này cũng không”
Nên ta, không có mùa đông
Không nghe hạ nắng, không bỗng thu sang
Không trông xuân thắm mơ màng
Không đem trăng, vắt trên ngàn, chờ sao
Em ơi, đừng đợi chiêm bao
Nhìn xem trước mặt, cây đào trở bông
Đan tay, mạng mạch khơi dòng
Đan tâm, trang trải, mở vòng trùng vây
Không chung, mà cũng chẳng tây
Trống không, mà lại đông đầy tâm như
Cần khôn, nhìn, chẳng chỗ dư
Nhét trong hạt cải, thái hư hiện hình
Trông ta thấy cả đến mình
Tơ vơ một cõi, tự tình mệnh mong.

Một mai, nhức nhối Hoàng tuyền!

Tháng 9 – 2007

Không phi thuyền, mà mơ hồ cứ phóng
Không bong bóng, mà cứ thổi bùng bong
Vẽ sừng cho thỏ, vẽ rùa thêm lông
Hỡi phù thế, bày nhau ăn bánh vẽ

Thắp đèn đen, đom đóm bay, tội thế
Thổi bão ảnh, đón gió lộng từng không
Khổng Minh xưa, phe phẩy chiếc quạt lông
Khổng Minh nay, sa lông cơn điệu đồ

Tranh tối sáng, tắt đèn đem tổ khổ
Bát quái đồ, thử vận đủ thứ chiêu
Gạo chưa vo, đã vội bảo cơm thiêu
Cháo chưa nấu, còn loãng hơn nước ốc

Tha hồ đâm ngang, xẻ dọc

Tha hồ đánh ngược, thổi xuôi
Người mù nói chuyện người đui
Kẻ ngu luận bàn kẻ dốt

Chợt nhớ cổ nhân :
“Biết thì thừa thốt,
Không biết, thì dựa cột mà nghe”
Ai cũng muốn làm ông Nghè
Xã hội liệt la hàng Tổng

Đường dài khóa đóng
Cửa ngõ còn xa
Gót vó chưa qua
Mờ mịt cát bay bụi gió

Hồi kiếp phù sinh nhỏ thó
Thẹn thùng quân tử, trượng phu
Đem đốt hết chữ ngu
Còn nhớt như nhân thế

Chính trị, chính nhân, chính thể
Gian trần, tan nát nhân gian
Bụi tro mờ mịt bên đàng
Rong rêu chực chờ phủ kín

Xanh, đỏ, trắng, đen, nâu, tím
Lộng màu nhân ngã tàn khô
Một mai kéo xuống đáy mồ
Hoàng tuyền chưa yên, nhức nhối.

Đi vào, Giấc ngủ ngàn năm

Tháng 9 – 2007

Em ở đâu, và làm gì
Chị ở đâu, và làm gì
Anh ở đâu, và làm gì
Ta vẫn còn nhau, và gọi đúng tên nhau
Em ở đâu, và làm gì
Chị ở đâu, và làm gì
Anh ở đâu, và làm gì
Tuy sống khác nhau, nhưng chung một niềm đau
Tôi biết rằng,
Em đã thấy
Chị đã thấy
Và anh đã thấy

Nước trường giang, đã triều dâng, bão thổi
Sóng biển đông, đã bạc trắng Trường Sơn
Không cần lời lẽ thiệt hơn
Tràn ngập lệ buồn đất mẹ
Không cần chôn vùi quạnh quẽ
Cảm rung nhức nhối thiên thu
Thịt da anh,
Thịt da chị,
Thịt da em,
Thịt da tôi,
Đã nổi những khối u
Đi vào tâm can, cốt tủy
Máu, biết bao lần nghẽn chảy
Tim, biết bao lần tắt ngang
Thầm thấu tự nguồn cơn
Xuyên qua tế bào, tóc tơ, mạch thở
Phải thế không anh
Phải thế không chị
Phải thế không em
Dù ai có ngủ quên
Vẫn lắng nghe và giật mình trời dậy
Đón nhận sâu xa tình tự
Đi vào giấc ngủ ngàn năm.

Tiếng khóc cội nguồn !

Tháng 9 – 2007

Sao tôi khóc, khi không còn nước mắt
Bởi niềm đau, đào mạch lệ khơi dòng
Rồi con tim lại gảy khúc lẫn tẩn
Tạo thành giọt nổi dài tuôn hai lối

Sao tôi khóc, em ơi, đừng có hỏi
Nếu nói ra, giọt lệ sẽ nghe đau
Như tang thương đã tràn ngập biển dâu
Như muối mặn đã mệnh mang bốn biển

Nước mắt chảy mà không cần lên tiếng
Chỉ những ai chín rưng nổi niềm tây
Sẽ biết nghe tiếng khóc phủ trời mây
Tràn lấp cả ruộng đồng, ao hồ, sông núi

Nước mắt đó sẽ tràn lên khắp phố
Sẽ băng lên khắp thân thể châu thành

Sẽ biến thành hồn lệ sử long lanh
Đốt ngọn lửa soi Đèn Thờ Tổ Quốc

Ta sẽ thấu thấu đầu đời dân tộc
Ta sẽ nhuần đến muôn thuở vị lai
Chữ Việt Nam chỉ có một không hai
Chữ Hồng Lạc chỉ thế ư, bất nhị

Nước mắt ấy, đã chảy từ vô thi
Khi Tổ Tiên dạy hai tiếng thương yêu
Khi Cha Ông luôn răn bảo nhiều điều
Và cháu con phải nâng niu gìn giữ

Nước mắt ấy, không là lời than thở
Không là lời thán oán : nát phân ly
Không là lời cầu nguyện : thấp kinh kỳ
Mà là mạch sống của tình thương, nguồn cội

Tôi không nói, nghĩa là tôi đã nói
Vì tôi nghe tiếng khóc của Ông Cha
Vì tôi nghe tiếng khóc nước non nhà
Hiểu tiếng khóc, mới biết :
Gục đầu, lặng câm, nâng niu, gìn giữ !!!

Mấy mươi năm

Tháng 9 - 2007

Mấy mươi năm một chuyến đi
Tìm trong dĩ vãng có còn chi
Dấu mờ nhòa nhạt bờ rêu phủ
Theo bóng thời gian chẳng lưu gì

Mấy mươi năm một chuyến về
Bụi mờ sông núi lộng sơn khê
Vết tích non sông nằm rên rỉ
Sơn sắt chìm sâu nảo ước thề

Mấy mươi năm nửa cuộc đời
Phong trần đập dũa tấp trăm nơi
Nắng mưa năm tháng treu sỏi đá
Sương gió bốn mùa cọt biển dâu

Mấy mươi năm thế kỷ mòn
Hệ lụy can qua nát lòng son
Lò cừ nung nấu thui gang sắt

Bóp bốn góc vuông bảo vẹn tròn

Mấy mươi năm một con đường
Be bờ lau lách, vá tang thương
Lấp đê bùng vỡ, bồi hang ổ
Chữ đoạn cảm cơ, đắp chữ trường

Thế đủ rồi mấy mươi năm
Cũng đi cũng đứng cũng uống ăn
Cũng tới cũng lui cũng ngủ nghỉ
Khác chi trắng bạc ngủ trên ngàn.

Sông trắng Bến Cũ

Tháng 9 – 2007

Tôi đang đi trên đường Hàn Mặc Tử
Ngồi trong quán cà phê Lối Cũ nhớ thương
Đắm tâm tư nhìn mặt nước sông Hương
Bèo mấy lớp bênh bồng trôi lơ lửng

Hàn Mặc Tử, đâu rồi hình bóng cũ
Mộng Cầm xưa, “áo trắng quá” nơi đâu
Nước sông Hương ôm mơ mộng vương sầu
Trắng man mác gôi đầu thôn Vỹ Dạ

Áo trắng năm xưa, gọi hồn tượng đá
Áo trắng năm nay, vọn gió bay bay
Thuyền ai đẩy sóng lung lay
Sông trắng bến cũ tháng ngày điểm hoa
Lá me thu tím la đà
Chiếc vương bèo giạt chiếc sa dậm trường
Thuyền ai rẽ bến sông Hương
Cánh hoa khép nhụy trên đường về đâu

Cạnh sông Hương, có con đường Mặc Tử
Thôn Vỹ Dạ, còn đâu nữa Mộng Cầm
Mặc Tử ru hồn bên dốc đá
Mộng Cầm lặng lẽ khóc đêm trăng.

Hoàng hôn tan đêm tối

Tháng 9 – 2007

Tôi trở về, con đường dài chào đón
Hoa khô cành, lá khô nhánh, rung cây

Cơn gió Đông se lạnh thổi gió Tây
Cơn gió Nam gọi hồn reo gió Bắc

Tôi trở về, tìm những gì còn mất
Dòng thời gian chìm dĩ vãng phôi pha
Dấu hương xưa mòn năm tháng nhạt nhòa
Khung ký ức còn nhiều ngăn quên nhớ

Tôi trở về, cái già treo trước gió
Cái xuân xanh trả tuổi trẻ từ lâu
Tóc điểm sương pha trắng phủ mái đầu
Đeo khối óc cỗi cằn chờ lú lẫn

Tôi trở về, mẹ tôi mờ chín tuổi
Cha của tôi, nấm mộ, cỏ mọc hoang
Anh của tôi, chân yếu, đỡ thân còng
Chị của tôi, nhìn không xa mấy thước

Còn em tôi, da sần sùi đầy mặt
Đàn cháu thơ, thừa Cố mới trở về
Dòng thời gian, sỏi đá nhuộm xác xơ
Hình bóng cũ gợi bảo tàng cổ viện

Dòng sông xưa ngậm buồn không gợn sóng
Nước ơ hờ lặng lẽ chẳng buông trôi
Núi nghiêng nghiêng ngã bóng gát lưng đồi
Rừng ngái ngủ hoang hôn tan đêm tối.

Hoa Chân Lý

Tháng 9 – 2007

Hoa Chân Lý nở trên dòng bất nhị
Đưa muôn loài về tánh thể nhất nguyên
Đề nhận chân, lý vô thượng diệu huyền
Luôn hiện hữu, giữa đôi bờ không sắc

Hoa Chân Lý tỏa thường hằng bất diệt
Nở an nhiên cho vạn hữu tồn sinh
Một là hai, hai là một, nguyên trình
Không biến hoại trên hành trình còn mất

Hoa Chân Lý vượt trụ thành đắc thất
Kim cương tòa bưng tỏa ánh minh châu
Tỏa ngũ sắc thanh thiên mọi nhịp cầu
Dung tất cả trên dòng sông tam thế

Không kẹt giữa rừng vô minh nghệt thờ
Không vướng vào biển sinh tử trầm mê
Ngàn năm trước, vẫn là núi Tào Khê
Ngàn năm sau, vẫn là sơn Linh Thú

Hoa Chân Lý, em ơi, đừng có hỏi
Hoa Ưu Đàm, em ơi, thật huyền vi
Nhận ra rồi, em cứ bước chân đi
Giác hữu tình, cùng hòa reo tiếng hát

Ngọn bát phong, tan hoang bên bờ cát
Lửa tam đồ, xơ xác cạnh bờ lau
Hoa Chân Lý trắng trắng như hoa cau
Thơm bát ngát trên đường về quê cũ.

Hoa Bất Diệt

Tháng 9 – 2007

Hoa Bất Diệt nở trên dòng sinh diệt
Cõi vô thường để tỏa đóa vô sanh
Biển trần gian, hiện hữu nét tinh anh
Ta bà khô, bừng minh châu muôn thuở

Hoa Bất Diệt ngàn đời, ta vẫn nhớ
Tỏa chơn thường, vạn thuở, ta không quên
Trên lộ trình Bồ Tát đạo, thênh thênh
Đưa chúng sinh bước lên đường Tứ Thánh

Hoa Bất Diệt vào tam đồ giá lạnh
Cửa tam vô, bừng ánh đạo từ bi
Ngân tiếng chuông đạo lý bất tư nghi
Tan tất cả biển trầm luân thống khổ

Này em ơi, ta biết nhau từ đó
Này em ơi, ta còn nhau muôn đời
Như mây trời, cõi sóng bạc rong chơi
Như trùng dương, du thuyền, reo bát nhã

Một là một, ta còn đây tất cả
Đường quy nhất, ta có mất gì đâu
Hoa Bất Diệt chính là đóa minh châu
Tâm như như, vốn thường hằng miên viễn

Vẫy chào nghe, leo lên đò vĩ tuyến

Không còn đau, tiếng vỗ khóc ly tan
Hoa Bất Diệt ngời ca ánh đạo vàng
Tỏa bát ngát khắp mười phương ba cõi.

Hoa vũ trụ

Tháng 9 – 2007

Hoa vũ trụ nở ra vàng nhật nguyệt
Đề Thái dương xoay chuyển có đêm ngày
Tạo sự sống hiện sinh trái đất này
Con người và vạn vật chung nhau hòa điệu

Hoa vũ trụ thấp vàng trắng vi diệu
Đề đêm đêm bùng tỏa ánh trắng ngàn
Tạo an lành trang trái khắp trần gian
Chữ nếu không, nửa dòng đời khép lại

Hoa vũ trụ nở hăng sa tinh tú
Đề bảo hòa vô hạn cõi thái hư
Một ánh sao mờ, không có chỗ dư
Một ánh sao băng, không hề biến mất

Ta vén tay, đỡ vành hoa vũ trụ
Xoay và nhìn từng cánh thắm càn khôn
Từ li ti đến biến hóa vô cùng
Như Hoa Tạng trùng trùng nhân duyên khởi

Nơi ta đi, không đâu là chỗ tới
Nơi ta đến, không đâu chẳng nẻo về
Như đi trên thêm vũ trụ nở hoa
Nhìn sắc thể đi qua từng cánh mở.

Hoa Đạo Pháp

Tháng 9 – 2007

Hoa Đạo Pháp nở trên dòng sinh diệt
Tỏa hương từ khắp ba nẻo sáu đường
Tỏa hương bi khắp pháp giới mười phương
Cho vạn hữu kết cành dương cam lộ

Hoa Đạo Pháp đã hiển sinh từ độ
Khi đất trời thành trụ thuở hồng hoang
Khách lữ hành lưu lại những điểm son
Đường vô tận không nhạt nhòa dấu vết

Mỗi nhân sinh đi qua dòng không sắc
Mỗi bóng hình tan tỵ bước tử sinh
Vẫn còn mang mãi mãi nét nguyên trinh
Chân tánh thể không phôi pha hư huyền

Hoa Đạo Pháp vượt muôn ngàn giới tuyến
Tỏa đạo vàng thắm nhuận khắp muôn phương
Tỏa từ bi chan sức sống tình thương
Cho vạn loại xóa tan bờ ngăn ngã

Hoa Đạo Pháp đơm bông thuyền bát nhã
Đưa chúng sinh vượt biển khổ trầm luân
Cứu chúng sinh vì tam độc quên mình
Đào bĩ nạn ngời minh châu rực sáng

Hoa Đạo Pháp, muôn đời luôn tỏ rạng
Qua ba thời, ngát hương đạo từ bi
Cõi vô thường, thấp đuốc lên mà đi
Dòng sinh tử, ngát hương Hoa Đạo Pháp.

Hoa Vô Thường

Tháng 9 – 2007

Hoa Vô Thường nở trên dòng nhân thế
Đề tặng người đang sống cõi trần gian
Ngắm nhụy hương tan hợp - hợp tan
Bay phảng phất đi qua bờ không sắc

Hoa Vô Thường nở trên dòng sinh diệt
Tặng nhân gian hiểu chân lý cuộc đời
Đã đắm chìm trong ba cõi nổi trôi
Đi đi mãi trên sáu đường hư huyền

Hoa Vô Thường nở trên bờ vĩ tuyến
Tặng nhân sinh qua khúc rẽ dò ngang
Bên này bờ là dòng sống mệnh mang
Bên kia bờ là phương trời ly khách

Hoa Vô Thường luôn luôn chuyển mạch
Tỏa đổi thay từng một sát na
Tỏa mất còn từng một âm ba
Kết hòa hóa trước muôn ngàn hiện hữu

Xin tặng cho anh đóa Vô Thường tuyệt mỹ

Xin tặng cho em đóa Vô Thường tình anh
Xin tặng cho người đóa Vô Thường thiên thanh
Đi, đi khắp trên ba đường sáu nẻo.

Hoa Tặng trở bông

Tháng 9 – 2007

Đi đâu, không bằng quê nhà
Với com dưa muối, với cà dầm tương
Đi đâu, không bằng quê hương
Có người thân, với tình thương quê mùa
Không cần ai bán ai mua
Không xua Nắng Hạ, không lừa Gió Đông
Không Xuân cầu sắc cạnh hồng
Không Thu tím ngắt theo dòng buông trôi
Không treo nhân ảnh dải bơi
Không tô nhân ngã lở bồi trần gian
Đi đâu, dù có trăng vàng
Nhưng trăng không bước trên ngàn rong chơi
Đi đâu, dù có mưa rơi
Nhưng không tí tách ngổ lời thùy dương
Đi đâu, dù rộng muôn đường
Nhưng không rung nhịp vắn vương dậm dài
Nhìn góc biển, có thiên nhai
Nhìn hải giác, có phương đài riêng ta
Chẳng hôm nay
Chẳng hôm qua
Chẳng ngày mai
Vất vảnh thiên thư
Vũ trụ không chỗ dư
Hư vô không chỗ trống
Búng ngón tay, cuối đỉnh đồi đồng vọng
Bật âm vang, tịch lặng chốn vĩnh băng
Ta nghe tiếng diễm hằng
Ngân pháp âm bất tuyệt
Ta nghe vô sinh vô diệt
Reo tiếng hát núi Tỳ Lô
Thấy âm linh ngủ kín đáy mồ
Chợt tỉnh hồn mừng vui thức dậy
Những bậc Thánh Đức an nhiên đại định
Xuất thần trở khúc hoan ca
Đâu không là của ta
Căn nhà nguyên trình nhiệm thể
Đâu, không là chỗ đến
Đâu, chẳng phải đường về

Nụ cười hàm tiếu nguyên sơ
Vũ trụ ngàn sao lấp lánh
Riêng ta, tự thể, bao giờ
Trùng trùng Hoa Tạng trở bông.

Hoa Diễm Hằng mỉm nụ !

Tháng 9 - 2007

Những bông hoa trên dọc đường sỏi đá
Mỉm nụ hồng giữa cát bụi sương sa
Trải nắng mưa đông giọt đọng cánh hoa
Trữ xuống thấp la đà phô nhụy trắng

Mưa tạnh hột, mây tan dần, hé nắng
Giọt mưa rơi, giọt nhiều, giọt vương cành
Nắng lên rồi làm giọt nhỏ tan nhanh
Cánh hoa khép vương vương hơi ươn ướt

Gió lay động, hoa đông đưa tha thướt
Nhoén cánh cười khoe sắc lộng phù vân
Hương bay bay nhòe cát bụi phong trần
Nổi hương sắc giữa hoa đồng cỏ nội

Có bông hoa mỉm cười bên bờ suối
Có bông hoa đeo vách núi cheo leo
Có bông hoa reo gió nắng lưng đèo
Và bông hoa rực thành đô phố thị

Khi sinh thái hiện hình từ vô thi
Khi phù sinh khởi động thuở hồng hoang
Tiếng BIG BANG lồng theo tiếng Ứng Hồng
Đã báo hiệu hoa cười reo vạn thể

Cho dù di hành không nhiễm thể
Cho dù độc mộc giữa muôn phương
Xuyên trục Hoàn, xoáy trục Tung
Hoa Diễm Hằng vẫn mỉm cười chuyển hóa.

Hoa Chơn Thường

Tháng 9 – 2007

Hoa Chơn Thường nở trên dòng huyền hóa
Tỏa đạo vàng trang trải khắp mười phương
Đưa chúng sanh về bờ bến thanh lương
Rửa tam nghiệp bằng cành dương cam lộ

Hoa Chơn Thường hiện hữu từ vô thi
Ngát hương lành vi diệu đến vô chung
Vượt hăng sa thế giới đến vô cùng
Để chúng sanh hưởng mùi hương diệu tánh

Hoa Chơn Thường nở trên đường Bát Chánh
Khắp muôn loài thấm nhuần đức từ bi
Sông vô thường vỗ sóng chuyển huyền vi
Chúng đạo ca du thuyền reo bát nhã

Ngã nhơn, ngã tướng, sinh vô ngã
Vô nhơn, vô tướng, diệt vô sinh
Hữu – vô, tuyệt lộ, duy huệ minh
Chư Phật bản hoài, vi sự nghiệp

Hoa Chơn Thường chuyển qua tay Ca Diếp
Kế thế, trao hăm tám Tổ - Tây Thiên
Một cây năm nhánh, Đông Độ hoàng truyền
Tâm ứng tâm, không cần y bát nữa

Hoa Chơn Thường, hăng hiện sinh muôn thuở
Bừng vô ưu, qua thành trụ hoại không
Kìa xem, núi là núi, sông là sông
Nếu luận bàn, nện ba hèo vụn vỡ

Hoa Chơn Thường, chúng sanh luôn ghi nhớ
Nâng hai tay, ngào ngạt đóa vô tâm
Như thanh thiên bát ngát tựa trăng rằm
Bồ Tát đạo, hành trình, luôn tự chiếu

Hoa Chơn Thường, ôi nụ hoa hàm tiếu
Nở trong vườn giác ngộ, ngát tâm hương
Từ Hành tinh này cho đến khắp mười phương
Chơn chơn tánh, thường chơn, chơn bất thối.

Hoa Từ Bi Hỷ Xả

Tháng 9 – 2007

Hoa Từ nở cho chúng sanh an lạc
Hoa Bi nở cho chúng sanh hết đau
Hoa Hỷ ban, vượt thoát mọi tình cầu
Hoa Xả tận, diệt tam đồ bát nạn

Chúng sanh khổ, như con tàu mắc cạn

Chúng sanh đau, như cầu vồng long đinh
Bởi si mê nên trầm thống quên mình
Đường sinh tử, nghiệp mang, lao vút mãi

Khi cô độc giữa rừng thiêng quan ải
Khi bôn ba giữa hỗn tạp quần sanh
Thiệt hơn, cao thấp, danh lợi, đua tranh
Đầu xơ xác mấy lần thay tóc trắng

Hoa Từ nở, đêm đông rơi giọt nắng
Hoa Bi bùng, hạ trắng đón giọt mưa
Hoa Hỷ thơm, xuân đến khắp bốn mùa
Hoa Xả hết, cho đời không thu tím

Em hãy nâng Đóa Từ Bi tâm nguyện
Em hãy trao Đóa Hỷ Xả thanh lương
Đưa chúng sanh về bờ bến yêu thương
Không đau khổ trên dọc đường tam thế

Từ nay, cuộc đời không còn đau khổ
Từ nay, cuộc đời không còn kêu thương
Tay trao tay, gieo cam lộ cảnh dương
Đời hạnh phúc, không còn ai khóc nữa

Hoa Từ Bi là thể
Hoa Hỷ Xả là đây
Báo Phật ân, vô thượng, đức cao dày
Cứu chúng sanh, vô biên, thể nguyện độ

Hoa Từ Bi, đức từ bi, rạng rỡ
Hoa Hỷ Xả, đức hỷ xả, không lường
Kết từng vòng dăng lên Đấng Pháp Vương
Khắp chúng sanh đồng chấp tay đánh lễ.

Hoa Chánh Pháp

Tháng 9 – 2007

Hoa Chánh Pháp nở trong vườn giác ngộ
Tỏa hương thơm thấu triệt giữa chánh tà
Cho chúng sanh khắp đại địa ta bà
Dung tam thế, nhiếp mười phương, ba cõi

Hoa Chánh Pháp vẫn muôn đời chiếu rọi
Xóa tan đi bóng dáng của vô minh
Diệt mê si, mê hoặc, đến mê tình

Đừng đánh lộn ma cường hay pháp nhược

Hoa Chánh Pháp, không có cường có nhược
Không có đường mượn Phật nói chuyện ma
Không có phương mượn chánh lấp nẻo tà
Phật là Phật, ma là ma, rõ mặt

Hoa Chánh Pháp, không đi ngang về tắc
Không bẻ cong, không đi ngược về xuôi
Dù hăng sa, cũng biết rõ mười mười
Nào có nghĩa một hai, lòa nhân thế

Dùng đuốc tuệ chiếu muôn ngàn vi tế
Dùng chánh tâm quét sạch mọi tà tâm
Không thân sơ, không vị nể, sụp hằm
Hoa Chánh Pháp bùng hương thơm pháp giới.

Hương thơm giải thoát

Tháng 9 – 2007

Em hãy trồng khu vườn Hoa Giác Ngộ
Anh hãy gieo hạt giống Đạo Từ Bi
Đường Tứ Thánh, an lành, dắt nhau đi
Hồi nhân sinh, khép khung trời nhỏ hẹp

Hãy vượt qua bức tường thành cưỡng ép
Hãy băng qua đáy hố thăm ty hiềm
Quét sạch đi bờ đố kỵ, nhỏ nhen
Mở đại lộ nhân từ reo chánh đạo

Tiếng sân si, không trở thành giông bão
Tiếng oán cừu, không thành sóng phân tranh
Lửa vô minh, cùng dập tắt tơ màn
Thì nhân thế sẽ hòa bình miên viễn

Đường tu tập cùng nhau đi tiệm tiến
Đạo nhiệm mầu cùng hạ thủ công phu
Tự xưa nay, bởi ta là rùa mù
Chìm biển khổ, bọng cây xa mút nẻo

Giữa Mê - Ngộ, một âm ba tích tắc
Giữa Thánh - Phàm, ngăn ngúi một lần ranh
Hãy nhìn kia, bùng một đóa tinh anh
Em và anh đã vun trồng từ đó

Em rảo bước qua vườn Hoa Giác Ngộ
Anh rong chơi trên đại lộ từ bi
Cuộc đời ta sẽ chuyển hóa huyền vi
Trao nhân thể mùi hương thơm giải thoát.

Hoa Phật Pháp

Tháng 9- 2007

Hoa Phật Pháp gieo trên vườn nhân thể
Cho người người gặt hái đóa từ bi
Vượt trùng dương, băng giới tuyến phân ly
Thơm bát ngát hương tin yêu, sự sống

Hoa Phật Pháp đi vào nơi điểm nóng
Sẽ xóa tan những bức xúc oán cừu
Những hơn thua tranh chấp gởi thiên thu
Biết nhìn nhau cảm thông tình nhân loại

Hoa Phật Pháp đi vào nơi lửa khói
Tiếng hoan ca reo khúc hát hòa bình
Bom đạn tàn theo dấu vết chiến chinh
Chan tình tự đơm bông hòa điệu sống

Hoa Phật Pháp băng qua mọi giới tuyến
Không phân chia lãnh thổ, phong tục, chủng tộc, quốc gia
Vượt trường thành vạn lý giàu nghèo, vật chất, trầm kha
Các màu da, chung vườn hoa nhân loại

Không còn đâu là điểm nóng điểm lạnh
Không còn đâu là biên giới tang thương
Cùng dựng xây, trang trải đóa thanh lương
Hương dịu ngọt ấm lòng đêm giá lạnh

Phải thế không em, trao cho nhau lành mạnh
Phải thế không anh, trao cho nhau thắng hoa
Hoa Phật Pháp, nâng hai tay, kết tòa
Lòng nhân thể kể từ nay, hướng thượng

Cả thế giới, hãy cùng nhau quy hướng
Cả nhân loại, hãy cùng nhau tin yêu
Mỉm cười nhau, trao tặng đóa yêu kiều
Cõi trần gian bừng bông Hoa Phật Pháp.

Hoa Giác Ngộ

Tháng 7 – 2007

Hoa Giác Ngộ kết sáu thời tu tập
Hoa Hành Trì quyết hạ thủ công phu
Tu đến khi chỉ còn một chữ NHƯ
Cũng dứt bỏ bước lên bờ bỉ ngạn

Hoa Giác Ngộ trở lên rồi, bừng sáng
Dứt trầm luân khổ ải tự xưa nay
Không có Đông, mà cũng không có Tây
Không có Nam, mà cũng không có Bắc

Phật tánh, không phân chia : màu da, chủng tộc
Phật tâm, không mắc kẹt : cao thấp, nghèo giàu
Phật từ, không mắc cạn : bến cát, bờ lau
Phật quang, khắp mười phương phổ chiếu

Hoa Giác Ngộ, ngát hương hoa hàm tiêu
Mỗi chúng sanh là một đóa vô ưu
Dung ba thời, chuyển ba thế, truyền lưu
Cùng xuất xứ, cộng nhập Tỳ Lô Tánh Hải

Hoa Giác Ngộ du thuyền vô quái ngại
Độ chúng sanh khắp pháp giới mười phương
Đèn trí tuệ soi sáng vạn nẻo đường
Đánh bật gốc mọi trần sa phiền não

Hoa Giác Ngộ trở bông đường thánh đạo
Đạt chơn thường, chứng đạo lý thường chơn
Chứng đạo ca, tô thêm một điểm son
Hòa hương sắc nhiệm màu vô thượng giác.

Vạn Đóa Hoa

Tháng 9 – 2007

Hoa Diệu Liên, em trồng đầm ba cõi
Hoa Hạnh Nguyên, em gieo ao sáu đường
Hoa Từ Bi, em rải trời đau thương
Hoa Bồ Đề, em ươm đất phiền não

Hoa Chân Lý trở bông bờ huyễn ảo
Hoa Chân Như kết nụ bến diêm phù

Hoa Minh Châu tỏa ngọc chôn thâm u
Hoa Bất Hoại ngát đôi bờ không sắc

Hoa Thanh Tịnh mọc trên đất bất tịnh
Hoa Ưu Đàm ngát tỏa nẻo vô minh
Hoa Kim Cương trời ngọc chôn điêu linh
Hoa Bất Thối thơm hương trời diên đảo

Hoa Tín Tâm, em ươm ngôi Tam Bảo
Hoa Tín Nguyện, em kết cội Lạc Bang
Hoa Tín Hành, em dệt khắp đạo tràng
Hoa Vạn Hạnh, em xây đường lục độ

Hoa Nguyện Từ, em lên đường cứu khổ
Hoa Nguyện Bi, em xoa dịu thương đau
Hoa Nguyện Trí, em kết hạt minh châu
Hoa Nguyện Huệ, em rạng soi pháp giới

Chúng sanh khổ, mang tâm nguyện cứu khổ
Chúng sanh đau, mang tâm nguyện lợi tha
Một bông hoa kết nối Vạn Đóa Hoa
Hoa Bất Diệt chuyển mười phương tam thế.

Hoa Chánh Đạo

Tháng 9 – 2007

Hoa Chánh Đạo, thơm mùi hương chơn thật
Khách lữ hành biết đúng hướng mà đi
Tránh phù trầm mê hoặc, dù một ly
Sẽ lầm lạc ngàn xa hơn vạn dặm

Hoa Chánh Đạo, tỏa hương thơm tĩnh lặng
Không vẽ tô, sơn phết đủ sắc màu
Đạo càng tô, càng sai lệch chìm sâu
Như rùa mù còn ăn thêm bánh vẽ

Hoa Chánh Đạo, không nương quyền cậy thế
Không sa mù để đánh lặn con đen
Có tội không, nghiệt ngã con dế mèn
Núp bóng đêm mơ màng phiêu lưu ký

Hoa Chánh Đạo, chặn trên đầu của ý
Đầy bất chân, bất chánh, hết đường đi
Biết nhận chân đạo lý bất tư nghi
Đường bát chánh trở bông Hoa Chánh Đạo

Hương pháp thân uyên áo
Tòa pháp Phật nhiệm màu
Tu tập không vị cầu
Mới thường, lạc, ngã, tịnh

Hoa Chánh Đạo, cao ngần Linh Sơn đỉnh
Tỏa sắc hương cao cả lý chơn thường
Bồ đề tòa, điều ngự Đấng Pháp Vương
Chúng sanh nguyện, kết đài vô thượng giác.

Hoa Vô Lượng Tâm

Tháng 9 – 2007

Hoa Vô Lượng Tâm nở trên đường lục độ
Cứu chúng sanh vô lượng số hàm linh
Đã từ lâu chìm khổ hải cực hình
Quên đi mất con đường về quê cũ

Hoa Vô Lượng Tâm thơm nhụy hương hội tụ
Tỏa thanh lương đi muôn hướng phân kỳ
Trải trần gian nhuần ánh đạo từ bi
Lòng nhân thế thấm mưa nguồn pháp vũ

Một sinh linh còn lằm đường lạc lối
Hạnh độ tha còn nhủ bóng từ ân
Một sinh linh còn nay lựa mai lần
Nguyện cứu đời còn dang tay dìu dắt

Đây là con đường tắt
Đây là con đường dài
Pháp thượng thừa ngàn muôn hướng, không hai
Tùy trình độ, căn cơ mà chỉ hướng

Đây là tánh là tướng
Đây là nhân là duyên
Khi nhận chân được chân lý diệu huyền
Dung tất cả để trở thành quy nhất

Hoa Vô Lượng Tâm, tỏa hương nghiêm mật
Khách lữ hành hưởng đúng vị khai tâm
Quyết hành trì y như pháp thậm thâm
Sẽ hiển lộ trong ngôi nhà giải thoát.

Hoa Bồ Đề Tâm

Tháng 9 – 2007

Hoa Bồ Đề Tâm, nở trên thiền não
Tỏa hương lành ngào ngạt khắp mười phương
Đưa chúng sanh về bờ bến thanh lương
Rong bốn biển du thuyền reo bát nhã

Hoa Bồ Đề Tâm, ngàn cây xanh lá
Đẹp tâm hoa gieo rất ánh đạo vàng
Chiếu muôn phương ngời sáng bóng thiều quang
Khấp trần gian không còn đâu tăm tối

Hoa Bồ Đề Tâm, nụ hoa biết nói
Đây đạo mâu giác ngộ, Đấng Từ Bi
Nếu biết tu, đạo lý, quả vô nghi
Đường giải thoát, ai tu đều được chứng

Hoa Bồ Đề Tâm, mười phương Thánh Chúng
Đến hồng trần lục đạo kiếp phàm nhân
Nở tâm hoa, người đó sẽ dự phần
Nhập hoa tạng huyền môn vô thượng giác

Hoa Bồ Đề Tâm, hương bay ngào ngạt
Đuốc tuệ rạng ngời, năm sắc hào quang
Khắp chúng sanh hòa reo ánh đạo vàng
Vì nghiệp đạo, bồ đề tâm bất thoái.

Hoa Tu Tập

Tháng 9 – 2007

Hoa Tu Tập xóa tan ba nghiệp chướng
Tỏa sắc hương vượt thoát khỏi tam đồ
Rải nhụy vàng tươi thắm mảnh tàn khô
Đeo đẳng mãi, nát tan bao cuộc lữ

Hoa Tu Tập phá tường thành hùng cứ
Đập vỡ toang những ốc đảo lao tù
Đánh tan tàch cái bản ngã thâm u
Đã muôn kiếp đọa đầy trong ngục tối

Hoa Tu Tập nở trên đời vời vợi
Đổ tỵ hiềm, ích kỷ xuống vực sâu
Rải công danh, phú quý chảy qua cầu

Trở đầu ngọc trên hành trình hoằng hóa

Hoa Tu Tập chuyển dòng đời hết khổ
Nở từ tâm, ban đức độ, tin yêu
Một người tu, kết muôn đóa điểm kiều
Vạn người tu, kết lạc bang pháp giới

Hoa Tu Tập xóa tan đi bão thời
Xây an lành trước sóng vô triêu dăng
Một đóa hoa, vạn thọ sẽ thơm hương
Muôn đóa hoa, ngạt ngào reo nhân thế

Hoa Tu Tập nở trong vườn giác ngộ
Mỗi nhân sinh nương ánh đạo từ bi
Khắp nhân gian cùng dẫn dắt nhau đi
Trái đất này đâu còn ta bà nữa.

Hoa Giải Thoát

Tháng 9 – 2007

Hoa Giải Thoát ngát mười phương pháp giới
Cho chúng sanh qui ngưỡng đạo từ bi
Ba cõi sáu loài biết hướng mà đi
Đã lầm lạc, trầm luân từ vô thủy

Hoa Giải Thoát tỏa hương chân thiện mỹ
Mọi chúng sanh trên khắp cõi trần gian
Xin chấp tay về dưới ánh đạo vàng
Đêm tăm tối rạng soi đèn trí tuệ

Chúng sanh khổ lặn hụp trong bốn bể
Nước mắt nhiều hơn bốn biển đại dương
Đem khổ đau vùi dập bến tang thương
Bãi nương dâu lấp điền tang hải biến

Tham sân si, bậc thầy của đạo diễn
Đeo tam đồ, làm con rối hát ca
Thì làm sao không thông nỗi ta bà
Lại trách cứ than thầm cho duyên kiếp

Biến sinh linh thành tác nhân tội nghiệp
Biến muôn loài nô lệ những tiền khiên
Dây oán trái kết chặt sợi não phiền
Không tỉnh ngộ, muôn đời đeo đẳng mãi

Hoa Giải Thoát, em ơi vô quái ngại
Tỏa hương lành màu nhiệm lắm, người ơi
Một bước đi, im bật hết tấm hơi
Diệt bóng dáng luân hồi trong ba cõi

Hoa Giải Thoát tỏa vô sinh vô tử
Tỏa hương lành, vi diệu tướng pháp thân
Như trắng ngàn trong vắt ánh tường vân
Dung pháp giới, không còn đâu ngăn mé

Trao cho nhau niềm tin yêu tuyệt thế
Hương từ bi, hoa giải thoát nhiệm màu
Sáng trong ngần ánh ngọc tỏa minh châu
Bóng từ quang soi khắp cùng đại thể.

Hoa Vô Thường bất biến

Tháng 9 – 2007

Hoa Vô Thường, hiển sinh dòng huyễn hóa
Tặng cuộc đời nhìn ngắm đóa ngân sương
Dù ra đi trên muôn hướng ngàn phương
Như ánh chớp, tia pha, bọt bèo, bào ảnh

Hoa Vô Thường, một đóa hoa không cánh
Gắn thực chơn thành muôn cánh phù vân
Mọi hiện hữu trong cuộc sống hồng trần
Như dòng chảy trùng trùng nhân duyên khởi

Hoa Vô Thường trở bông từ vô thi
Đến vô chung vẫn kết nụ phù hoa
Vẽ chân như thật tánh kết nên tòa
Như, như huyễn giữa muôn ngàn không sắc

Lật cánh hoa mang hình hài không sắc
Biến vô thường thành một đóa sắc không
Bóng hình thể núi, bóng dáng dòng sông
Nhìn bào ảnh, không còn sông núi nữa

Tự ngàn xưa, dòng huyễn sinh đã thế
Đến ngàn sau, trời muôn khúc hợp tan
Lắng tai nghe tiếng gảy của cung đàn
Không gảy nữa, tiếng đàn đâu cho biết

Lắng tai nghe trên cung bật còn mất
Tiếng đàn kia lại lên tiếng cung đàn

Ngân ngân vang theo nhịp khúc thời gian
Hoa Vô Thường vẫn còn đây, bất biến.

Hoa Không Sắc

Tháng 9 – 2007

Xin tặng em một bông Hoa Không Sắc
Em mang đi trên mọi nẻo trường đời
Thấy gì không từ trong đó em ơi
Mọi không sắc hiện lên màu huyền hóa

Ánh nhật lên vàng đông dần sáng tỏa
Hoàng hôn về ánh hiện kết vàng trắng
Trùng dương kia kết một đóa hải đăng
Thuyền viễn xứ, đường về theo chỉ hướng

Nhìn qua sắc, một bóng hình có tướng
Nhìn qua không, hình tướng tự phản duyên
Lật lại qua, hai mặt của đồng tiền
Cả hai mặt, dường như không phải trái

Đồng tiền mất, cái nào là phải trái
Hỏi áng mây, ai vẽ đóa phù vân
Hỏi bụi bay, ai vẽ đóa phong trần
Em điểm phúc mỉm cười Hoa Không Sắc

Hôm nay, em mang hình hài không sắc
Ngày mai, em ẩn hiện bóng sắc không
Như càn khôn, như bọt sóng, tương đồng
Em có mặt giữa muôn ngàn hiện hữu

Cho nên, xin tặng em một bông Hoa Không Sắc
Cho nên, xin tặng người một bóng dáng sắc không
Và mỉm cười trên muôn hướng ngàn phương
Khi cần có, sẽ hiện hình muôn thể.

Hoa Từ Tâm

Tháng 9 – 2007

Xin tặng em một bông hoa rạng rỡ
Nở trong lòng thành một đóa Từ Tâm
Thanh thiên hơn bát ngát của trắng rằm
Tỏa hương sắc thương yêu khắp cùng nhân thế

Hoa Từ Tâm, không cần ai đặt đê
Tự nở ra từ nét đẹp tâm hồn
Hương tình thương chan chứa cả tấm lòng
Bay ngào ngạt hương yêu hòa điệu sống

Hoa Từ Tâm trở bông trên đồng cạn
Biết mỉm cười nở rộ dưới đồng sâu
Tỏa hương bi mọi ngõ ngách thương đau
Tỏa hương từ đến mọi nơi trầm thống

Hoa Từ Tâm, không cần cầu, bái vọng
Không ngã nhân, danh tướng, vị thân sơ
Tự xưa nay, mang sắc đẹp tinh mơ
Khắp nhân loại, đều ngợi ca trân quý

Trong cuộc đời, hỏi hoa nào tuyệt mỹ
Xin trả lời, là một đóa từ tâm
Có từ tâm, em mới có bi tâm
Tình nhân loại, cần tình thương để sống

Xin tặng em, một bông hoa chỉ hướng
Xin tặng người, một bông hoa để đi
Cả trần gian, sẽ trân quý tuyệt kỳ
Hoa Từ Tâm, cứu cho đời bớt khổ.

Hành trình giải thoát

Tháng 9 – 2007

Hạt Bồ Đề, em ươm mầm giải thoát
Giống Từ Bi, chị kết nụ tình thương
Anh bước đi trên muôn hướng ngàn phương
Tôi dong ruổi trên con đường vạn hạnh

Đi trong đêm, không sương sa thấm lạnh
Đi giữa ngày, không nắng cháy khô khan
Vào mùa thu, không rơi rụng lá vàng
Vào mùa đông, không lạnh băng buốt giá

Rừng hoa tạng tươi xanh ngàn cây lá
Núi Tu Di, chim ca hát pháp âm
Chốn A Tỳ, hết khổ ải ngục hình
Qua ba cõi, không lẫn ranh biên giới

Đạo bồ đề, khi hợp thời, mới nói
Khi lặng im, im như pháp, mới linh

Không lãng xãng mà bản loạn quên mình
Đức khiêm cung mới từ nghiêm thánh thiện

Đạo bồ đề, vượt muôn ngàn giới tuyến
Không phân chia dân tộc, quốc gia
Không cách ngăn phong tục, màu da
Đều hòa hóa trong căn nhà Phật Pháp

Đạo bồ đề, em ơi, luôn kết hạt
Giống từ bi, anh ơi luôn nẩy mầm
Hướng cuộc đời dứt muôn nẻo trầm luân
Đi đi mãi trên hành trình giải thoát.

Lên đường Tứ Thánh

Tháng 9 – 2007

Đường Tứ Thánh trên hành trình giải thoát
Lối chúng sanh lầm lạc hướng trầm mê
Vây từ nay, ta quyết chí đi về
Đã từ lâu luân hồi trong sáu nẻo

Đeo khổ ải qua cầu tre lắt léo
Mang nghiệp nhân qua cầu váng đóng đinh
Đã từ lâu lặn hụp mãi, quên mình
Nay tỉnh ngộ nguyện lên đường giải thoát

Ngồi trên đỉnh Linh Sơn cao chót vót
Mới thất kinh chôn thống khổ A Tỳ
Bởi đắm chìm biển ái dục mê si
Trôi lăn mãi trong đêm dài tăm tối

Quyết ra khỏi lối mòn ba cõi
Không loay hoay lặn hụp sáu đường
Trầm mê đội bóng nghề thường
Lạc loài muôn kiếp nhiều nhưng ta bà
Xương chồng nặng bãi tha ma
Tiếc chi nghĩa địa la đà vắn vường
Hình hài cát bụi ngân sương
Bèo đầu hội tụ, bọt thương phân kỳ
Mất mờ xuôi lệ chia ly
Hợp trên sông khô, tan đi biển sâu
Lại qua mòn mấy nhịp cầu
Vẽ tô nhân ảnh mấy màu trần ai
Phương đài bỏ ngõ then cài

Tiệc thay cuộc lữ miệt mài phiêu du

Quyết thoát khỏi ngục tù trong muôn kiếp
Đặng đeo chi lao lý vạn xích xiềng
Mê vọng tình, si vọng niệm triền miên
Hãy phủi sạch tro tàn ngôi nhà lửa

Mau quay lại, đừng nay lần mai nữa
Hồi sinh linh trầm thống biết bao rồi
Một quay đầu là đoạn tận ngay thôi
Bờ mê - ngộ, không lẫn ranh biên giới

Đường Tứ Thánh, nguyện một lòng đi tới
Gần hay xa, đừng có hỏi chi nhiều
Hương bảo thành đã có sẵn hoa tiêu
Về quê cũ, cứ thông dong rào bước.

Khuyến Tĩnh Tu

Tháng 9 – 2007

Nhân sinh hỡi, quyết một lòng tu tập
Nèo trầm luân đã lặn hụp nhiều rồi
Con đường xa từ muôn kiếp lạc loài
Giọt nước mắt ngập tràn hơn biển khổ

Nước ưu phiền chảy đầy hồ Than Thở
Bụi phù sa vùi dập bãi Ly Tan
Đèo nhiều khe sâu muện núi Chứa Chan
Sóng ái dục hoang tàn sông Nhật Lệ

Những làm mê, hãy quẳng ngay xuống hố
Nghệp chúng sanh, hãy vứt chôn tam đồ
Con đường tu, biết quay đầu là bờ
Vòng xiềng xích, bẻ một khoen, dứt sạch

Bãi khổ đau đổ vào bờ lau lách
Bến tang thương đầy sóng, vỗ thanh lương
Đức từ bi thấm nhuận nước cảnh dương
Tay vẫy nhẹ giọt bình thù cam lộ

Biết bao kiếp trải cuộc đời quán trọ
Biết bao lần cửa sinh tử hồi luân
Làm tội đồ cho ý mã tâm viên
Cùm tam thế, tự lưu đầy ngục tốt

Nay quyết chí, đừng lựa lần mai một
Nay không tu, đừng hò hẹn một mai
Chưa kịp tu, đã tắt ngúm tuyên đài
Mai không có, còn đâu chờ tới một

Chết và sống, một đôi bạn chí cốt
Tử và sinh, tình bằng hữu tri âm
Há miệng ra, thành tiếng nói vạn năng
Chưa kịp ngáp, hồn lìa xa khỏi xác

Cứ như thế và triền miên thui đốt
Khuyên người nghe, đừng ngựa chứng cao phi
Đừng truy phong phát mã chốn kinh kỳ
Rồi ngã gục trên đường dài thiên lý.

Điểm nọ không hoa

Tháng 10 – 2007

Đem ghép chữ mà thành thơ mới lạ
Đem ghép từ mà thành ngữ mới hay
Còn riêng tôi, không chứa một mảy may
Năm cái không, nên tôi tha hồ bắt

Bẻ đi một điểm quặt
Đã đánh mất chỗ cong
Cuốn xoáy đi một vòng
Đã ngửa nghiêng nhật nguyệt

Ai bảo đó là biển băng, giá tuyết
Ta đốt lên một đóm lửa có không
Băng giá kia băng trinh, nhẹ hơn mảnh lông hồng
Cột chặt và treo lơ lửng mấy tầng vũ trụ

Ai bảo kia là bát nọ, tam đồ khổ
Ta đốt lên vạn hạnh đẹp như mơ
Vô số sinh linh trầm thống mong chờ
Sao lại ngại đường đi không có nẻo

Gắn trên cành khô héo
Một điểm nọ không hoa
Khắp pháp giới sáng lòa
Nọ không hoa rạng rỡ.

Hoa Rộng Lượng

Tháng 10 – 2007

Hoa Rộng Lượng núng lòng người nhỏ hẹp
Mở rộng ra cho đẹp lối nhân từ
Tội tình chi mà đóng cửa ngục tù
Sẽ ngộp thở trong căn hầm ích kỷ

Hoa Rộng Lượng nở nguồn tâm của ý
Vị nhân tình, vị nhân thế, vị tha
Đường thanh thang lộng hương sắc châu pha
Thơm bát ngát trên hành trình cao quý

Khắc một triện son, treo thiện mỹ
Gắn một dấu ấn, lộng tấm gương
Không gì hơn tiếng nói tình thương
Trao nhân thế đèn tâm sáng tỏa

Hoa Rộng Lượng, xin em nâng một đóa
Hoa Nhân Từ, xin chị mở vòng tay
Xin người người, hãy mở rộng hôm nay
Để ngày mai, đầy lòng vàng chan chứa

Nhân thế, không còn những nơi đói khổ
Trần gian, không còn ngõ tối hăm hiu
Vì đâu đâu cũng có nhịp cầu kiều
Bắc qua sông giàu nghèo reo tiếng hát

Hoa Rộng Lượng là cung đàn tiếng nhạc
Là lời ca cao vút tiếng tình thương
Là nhịp cầu bắc muôn hướng ngàn phương
Cùng hòa tấu vạn lời ca nhân ái.

Hoa Dẫn Thân

Tháng 10 – 2007

Hoa Dẫn Thân, hiến cho đời phụng sự
Tặng cho người giàu tâm lực cru mang
Tặng cho ai có những tấm lòng vàng
Cho sức sống bình minh reo gió nắng

Hoa Dẫn Thân, mọc trên rừng hoang vắng
Nở trong đầm, dưới hố thẳm thâm u
Giữa đồng khô, băng suối nhỏ, ao tù
Vào sông lớn, hát trời cao biển rộng

Hoa Dân Thân, đức trọng phu gói mộng
Hạnh quân tử làm đức độ kê đầu
Đêm không trăng, nhờ ánh chớp hỏa châu
Đêm tăm tối, nhờ bàn tay tiếp lửa

Em đã có, xin em làm thêm nữa
Anh đã có, xin anh cứ miệt mài
Nếu chỉ sống riêng mình, không biết sống cho ai
Cũng mệt mỏi, cũng già, và ngày mai cũng chết

Chết là lẽ thường tình, ai ai cũng chết
Sống, không biết sống cho ai, sống cũng dư thừa
Nếu biết sống, một ngày trọn vẹn, đẹp như mơ
Không biết sống, dù có trăm năm, thêm chật đất

Hoa Dân Thân, xin người người mạnh bước
Một bàn tay, kết nối vạn bàn tay
Một bước chân, kết nối vạn bước chân
Trao bông hoa dân thân và phụng hiến.

Hoa Thân Thiện

Tháng 10 – 2007

Hoa Thân Thiện, lòng người không ngăn cách
Không khép khung, đóng kín cổng, cao tường
Không hàng rào, hàng giậu vượt quá tầm
Mắt nhắm mở, nhiều gai đâm mách xé

Hoa Thân Thiện, hát câu hò khe khẽ
Tình tương thân, tương ái, vạn lời ca
Tình ấm êm chan chứa khắp mọi nhà
Nếu ai ai cũng có lòng rộng mở

Hoa Thân Thiện tỏa mùi hương biết thờ
Để hai chiều không bí lối, nghẽn tim
Thở không ra, mạch máu lại tăng lên
Tràn lên óc và bầm gan, tím mặt

Hoa Thân Thiện, xóa tan đi rắng mắc
Mở đôi đàng kết nối lại thân thương
Mà lâu nay cắt đứt bỏ bên đường
Thật uổng phí những tình thân đánh mất

Hoa Thân Thiện, thật bình thường, chơn chất
Vốn gần nhau và có mặt bên nhau

Như miếng trầu, lại có thêm miếng cau
Cộng chút vôi, ôi mặn mà hết ý

Hoa Thân Thiện nở trên đầu sông Vị
Xuống sông Thương vang vọng vượn lời ca
Tình thân thương chan chứa đến mọi nhà
Tay bắt, mặt mừng, hòa nhau chung sống.

Hoa Nhân Ái

Tháng 10 – 2007

Hoa Nhân Ái cho lòng người thêm đẹp
Biết tương kính, tương yêu, tương ái, tương thân,
Biết tương hoan, tương hỷ, tương nhượng, tương lân
Tương càng lớn thì nhân càng cao quý

Hoa Nhân Ái, trao cái nhìn thiện mỹ
Biển trần ai sẽ trở đóa tin yêu
Biển gian truân sẽ đơm nụ mỹ miều
Xây dựng lại những hoang tàn đổ nát

Hoa Nhân Ái, em cất cao tiếng hát
Anh hòa ca theo điệp khúc chân tình
Người người vui, reo ánh sáng bình minh
Cơn gió mát mang óng vàng nắng mới

Cùng hân hoan trên đời cao diệu vợi
Cùng sẻ chia trên môi thắm hoa cười
Chim reo mừng cùng ca hát vui tươi
Người người trời, khúc tình ca nhân ái

Gởi ngăn cách đi ra ngoài quan ải
Gởi tỵ hiềm xuống hố thăm chìm sâu
Bởi mây mù nhân ngã phủ ngập đầu
Đã đánh mất tình thân thương nhân ái

Kể từ nay, xin đừng ai ái ngại
Hãy cất cánh, hoa nhân ái trao nhau
Người với người, hết sỏi, đá, chì, thau
Chỉ còn lại màu hoàng kim thân mến.

Hoa Nhân Sinh

Tháng 10 – 2007

Hoa Nhân Sinh, ươm dòng đời và sự sống
Cho người người cùng reo khúc hòa ca
Cho người người cùng kết trái đơm hoa
Cùng trân trọng tình người là hơn hết

Hoa Nhân Sinh mọc trên những tỳ vết
Những hận thù, những ai oán làm phân
Hoa Nhân Sinh hòa nhân ái nảy mầm
Từ ừng thổi tạo thành cây trái ngọt

Diệt hờn căm theo chiều dài chất ngất
Diệt hơn thua theo lịch sử đặng đeo
Chiến tranh, khủng bố, đối trả, quặng xuống đèo
Kỳ thị, chủng tộc, màu da, treo gió thổi

Xương tan, thịt nát, máu rơi,
là ô nhục tội tàn muôn thuở
Tranh tối, tranh sáng, gươm nhau,
Không phải là văn minh, tiến bộ, con người
Hoa Nhân Sinh, trồng trong vườn hoa nhân loại xinh tươi
Khấp thế giới, vút cao tiếng hát hòa bình thánh thiện

Tặng cho nhau Hoa Nhân Sinh kiều diễm
Tặng cho nhau Tình Nhân Loại bao la
Tình anh em trong bốn biển một nhà
Cùng ca hát trên đời cao thế kỷ.

Hoa Tình Thương

Tháng 10 – 2007

Hoa Tình Thương trên phiêu trầm phù thế
Xoa dịu người đau khổ cõi trần gian
Sống hăm hiu, đầy cay đắng ngập tràn
Đánh đổi cả cuộc đời không trả nổi

Hoa Tình Thương nở những nơi tăm tối
Xóa bóng đen, mang chút sáng hiện về
Đề dòng đời, thôi ác mộng trong mê
Bừng tỉnh dậy, da gà còn sờn ốc

Hoa Tình Thương trở bông, thơm ngào ngạt
Cho người người chung sức sống thẳng hoa
Một bông hoa thành muôn vạn đóa hoa
Không khô cứng trên pháo đài yêu ghét

Hoa Tình Thương, thấp lòng người nền ngọc
Gieo cam lồ dịu ngọt, ngát hương thơm
Chan tình người, xẻ manh áo, chén cơm
Khơi bếp lửa sưởi hồng con ấm lạnh

Em bé nghèo được miếng quà, miếng bánh
Trẻ cơ cùng được bút mực, sách đèn
Nước văn minh, đừng ử vật chất, lên men
Nước chậm tiến, đừng vất cần lao, chết đói

Hoa Tình Thương, hết đạn bom, hận thù, lửa khói
Nghe lương tâm, nhìn nước mắt biết đau
Nghe trái tim, khóc da nát thịt thau
Vì sự sống, cùng khai thông dị biệt

Hoa Tình Thương, tương thân tha thiết
Hoa Tình Thương, tương ái mặn nồng
Nước khác nguồn, trôi muôn nẻo, kéo về sông
Năm đại dương, năm đại lục, mọi màu da
Đồng thăng hoa tiệm tiến.

Thỏa tâm nguyện

Tháng 10 – 2007

Ba rừng giáo lý quảng cổ kính
Phủ bóng thời gian, mạng nhện giăng
Trăng khuất, sao mờ, sương giá lạnh
Bụi bay, mờ cát, trắng sông Hằng

Đâu Đức Cồ Đàm tự thuở xưa
Ta La cổ thụ, nhớ rừng thưa
Dọc đường sỏi đá, rong rêu phủ
Sương gió điêu tàn, gọi nắng mưa

Linh Thửu mây mù, thương núi Tuyết
Kỳ Viên cây cỏ, nhớ Trúc Lâm
Chiếc áo cà sa, lòng hoại sắc
Ba y một bát, dạ tơ tằm

Nhìn cây tích tượng nhớ Tổ Sư
Giáo biệt, ngoại truyền, ẩn tâm như
Chánh - Tượng qua rồi, thời mạt pháp
Gậy còn không có, tích được ư

Minh châu ẩn tàng trong đất đá

Ngộ kỹ, ngộ nhân, ngộ cố nhân
Trâu mất, tìm trâu, làm sao thấy
Kỳ thời, kỳ thế, đặc kỳ tâm

Vạn lý phiêu du, vạn nhớ nhà
Đường trường vạn hạnh, khách đường xa
Về thăm một mảnh trời quê cũ
Để thỏa tâm nguyên, ta với ta.

Không thương tiếc !

Tháng 10 – 2007

Chợt nhớ xưa, thời Vua Hùng mở nước
Lập hoàng thành dinh thự ở Phong Châu
Tới Cổ Loa rồi lại tới Thăng Long
Bao triều đại đã dày công xây dựng

Nay, nền cũ điêu tàn còn đâu móng
Bóng thời gian tàn tạ nét tiêu sơ
Nhớ Ông Cha, nhớ từ thuở dựng cờ
Giống Lạc Hồng trải ngàn năm văn hiến

Thế hệ chúng ta, trăm năm lận đận
Cái móng lỏng chân, chống đỡ cái nền
Thế chưa thành, đã chông gọng chênh vênh
Vây mà cứ lòm khòm khom khú đế

Phét nhũng lạm, đeo tước hàm lễ mễ
Đội tham ô, đục khoét thấu xương khô
Vẫn ghi công, vẫn tán thưởng, hoan hô
Thân đất Mẹ nát tan đầy thương tích

Tấm thân Cha khép hoàng hôn cô tịch
Thương tiền nhân, mây kéo gọi phù vân
Gió bụi bay tàn tạ, nát phong trần
Mưa nắng gọi, rong rêu đan mấy lớp

Thế hệ chúng ta, vàng thau hỗn tạp
Trắng đầu còn mà lại nhắc chi đen
Mang hoang tưởng lò mò trong bóng đêm
Thì thử hỏi làm sao không nông nổi ???

Thế đạo suy vi điên đảo
Nhân tâm thán oán ly tan
Dân tộc tan tác trăm đàn

Quê hương còn chi để nói

Đốt ngọn lửa huy hoàng,
Dẹp tan đi hơi khói
Cây rỗng ruột hư hao
Trùng mối đục rã rời
Không lý do đục khoét hết đời
Dòng lịch sử cuốn phăng không thương tiếc !!!

Hai mảnh cuộc đời

Tháng 10 – 2007

Tôi vẫn thấy hai mảnh trăng khép lại
Tôi vẫn mang hai nửa một cuộc đời
Nửa bên này, tôi đập dũa tôi chơi
Nửa bên kia, tôi luyện tôi gang sắt

Tôi xin trả cuộc đời tôi thật đắt
Từng phút giây, từng hơi thở, đong đời
Kéo mai kia gởi gió cuốn ngàn khơi
Uống một kiếp vào đời chưa hết cuộc

Vàng trắng kia, có khi tròn, khi khuyết
Lưỡi liềm nghiêng, dần núng lại từng đêm
Đêm từng đêm, treo lơ lửng chênh vênh
Tròn hết chỗ, lại đi về nơi khuyết

Tự nhiên thế, chứ không cần mực thước
Mực thước nào, ai khắc, để mà đo
Cứ sống đi, sống trọn vẹn, sao cho
Không hoen ố, không nhóp nhơ, tỳ vết

Nửa bên này phải dày cho thấm mệt
Nửa bên kia, không động dấy mảy lông
Đem hai mảnh thả lên giữa tầng không
Khi khép lại vẫn tròn đầy, nguyên vẹn

Đỡ vòm trời, đưa một tay lên vén
Còn tay kia, khép lại một vành cong
Cuộc đời tôi, mang hai mảnh loanh quanh
Đi cùng khắp chưa đến nơi khởi điểm.

Khép lại vô cùng

Tháng 10 – 2007

Đừng nghe tiếng nói nhớ thương
Mai kia, không để vẩn vương bên đàng
Đừng nghe tiếng nói âm vang
Mai kia, không nặng nề bàng bờ lau
Đi như không sắc không màu
Đến như trắng trắng hoa cau vô tình
Xưa nay, bao cuộc tử sinh
Hỏi xem, ai nhớ bóng hình nào chưa
Kìa xem, như nắng đổ mưa
Như mưa đổ nắng chưa vừa hư không
Kìa xem, nước đổ về sông
Sông đi ra biển, biển trông về nguồn
Tự nhiên, nào có tròn vuông
Nếu đem vẽ lại, tròn vuông mất rồi
Luân hồi muôn kiếp, thế thôi
Xưa nay, đã mất tơ hào nào đâu
Nếu đem vẽ sắc, thêm màu
Tang thương còn có biển dâu ra gì
Đã từ vô thi ra đi
Vô chung cũng thế, cứ đi tới cùng
Khi nào khép cửa thi chung
Thì tôi khép lại vô cùng, đời tôi.

Tiếng hát bình an

Tháng 10 – 2007

Khép lại đi em, khung trời yêu dấu
Đừng để gió bay, xơ xác bên đường
Đẹp nhất trong đời, tin yêu hạnh phúc
Châu ngọc đá vàng, không thể nào hơn

Khép lại đi em, khung trời cao đẹp
Mây ngủ trên ngàn, gió ngủ trắng sao
Gìn giữ nhau nghe, đừng để hư hao
Kẻo mất đi rồi, như giấc chiêm bao

Đêm không sương, nhưng lòng sao lạnh giá
Thu không vàng, sao tím tím hoa sim
Bóng chiều hoang, chiều tím đỏ bên thềm
Giữa cuộc đời, cơn lốc xoay hờ hững

Vì thế em ơi, tôi viết cho người
Vì thế em ơi, tôi viết cho đời
Nét đẹp trao nhau, miêng thắm môi cười

Không có nụ cười, sẽ thấm tim đau

Khép lại đi nghe, khung trời nho nhỏ
Viết lại tự tình, quán trọ trần gian
Đừng kết gieo chi, ai oán bể bàng
Trao tặng cho đời, tiếng hát bình an.

Không ai không có !

Tháng 10 – 2007

Cái khó của cuộc đời là
“Dò sông dò biển dễ dò
Cái đau của cuộc đời là
“Họa hổ họa bì nan họa cốt”
Và, cái nghiệt ngã của cuộc đời là
“Tri âm tri diện bất tri tâm”
Thế mà tôi và em
Không cần sông biển
Không cần thước đo
Không cần cốt bì,
Không cần tâm diện
Dù chặt đứt mọi cây cầu vĩ tuyến
Hay cản ngăn mọi biên giới hoành, tung
Ta vẫn có nhau đến vô cùng
Từng vi tế hiện sinh
Đến mạch máu, tế bào, nhịp tim, hơi thở
Không cần leo trên đồi nhưng nhớ
Để nghe gió gọi về
Không cần lặn lội những nhiều khê
Ta vẫn tồn sinh trong muôn kiếp
Đừng cười tôi nghe
Tôi sẽ không cho ai biết
Đừng trách tôi nghe
Tôi sẽ không nói cho ai hay
Nếu nói ra, trời đất hết lặn quay
Nhật nguyệt sẽ đứng yên
Và ngày đêm méo mặt
Vậy thì, em là ai
Ai đã nhận ra em
Người đó ở đâu
Hãy đón nhận mình châu
Mà không ai không có !

Em và Tôi

Tháng 10 – 2007

Em và tôi, cùng mỉm cười yên lặng
Chưa nói ra đã hiểu ý nhau rồi
Tri âm nghe, tri kỷ quá đi thôi
Ngay cả Bá Nha - Tử Kỳ, chưa hẳn thế

Đâu cần võ cây đàn, hay cây đàn chưa võ
Bởi vì nghe đến cả tiếng vô thanh
Nhìn thấy nhau đến cả tự tánh linh
Riêng mặt mũi, ẩn hiện đi, kỳ bí

Bởi vì em mang bóng hình tuyệt mỹ
Không thể đem so sánh với trần gian
Bởi vì tôi, mang tình tự cu ru mang
Đi đi mãi trên hành trình hư huyền

Cảm ơn em đã cùng tôi đan quện
Có mặt nhau và sánh bước nhau cùng
Không cần thề luôn son sắt thủy chung
Bởi vì ta không bao giờ xa cách

Vô thường còn chuyển mạch
Sinh tử còn đẳng đeo
Ta ca hát trên đèo
Reo đời cao gió hú

Hình hài còn hội tụ
Tan hợp còn phân kỳ
Ta sánh bước nhau đi
Nơi nào ta muốn tới.

Em tôi, ai nhớ ai thương !

Tháng 10 – 2007

Em là ai, đeo theo tôi từ thuở
Chưa dự trang cho đến lúc đăng trình
Rồi nổi chìm trên vụn nẻo ba sinh
Em có mặt, không rời tôi nửa bước

Khi ngủ nghỉ, em hững hờ đôi chút
Choàng tỉnh ra, em đứng sẵn bao giờ
Để làm gì mà như thế em ơi
Em lặng lẽ, dường như tôi bỏ mặc

Tôi đề ý, có ngày buồn, có những đêm khuya khắc
Tưởng mình tôi ngày vắng với đêm thâu
Không ngờ em ẩn hiện bất cứ đâu
Chưa kịp ngoảnh, em lộ hình nguyên vẹn

Đi tới đâu, vẫn gặp em, dù không hẹn
Sống ở đâu, vẫn có em, dù vô tình
Còn hơn bóng theo hình
Âm theo tiếng, vọng theo vang
Còn hơn hai mà một
Một mà hai, khắp nẻo đường
Đang sống cõi trần gian
Hay núp xuống hoàng tuyền
Em hiện hữu và cùng tôi tái ngộ
Viết đôi câu
Nhớ ai đó, nghĩ về em kỳ lạ
Nhớ ai kia, nghĩ làm em, trách lời
Viết không riêng em, mà cũng chẳng riêng tôi
Em tôi đó, ai nhớ, ai thương, ai có biết ???

Ai vì, vì ai !

Tháng 10 – 2007

Vần thơ, sao chẳng lung linh
Góc gai chi nổi, chênh vênh chi nhiều
Sao leo trên núi tiêu điều
Rớt vào hố thẳm trăm chiều tối tăm
Không sao, mà cũng không trắng
Mây giăng mây lớp, tuyết băng mây bề
Còn hơn vạn lý nhiều khô
Còn hơn tro bụi, ủ ê hoang tàn
Thơ tôi, không rắc hoa vàng
Mê hồn nhân thế, mỵ hàng lương dân
Thơ tôi, không phết hôn trầm
Che mờ linh khí phát trần trừ nhơ
Không đem chữ, ghép thành thơ
Tạt thù chiếu lệ, vật vờ cầm ca
Không cầu dua nịnh, bóp xoa
Đội trên đạp dưới, be tóa già nhân
Xin ai, ngại gió phong trần
Lánh xa đi nhé, kéo gần bụi bay
Xin ai, dứt gốc động cây
Lánh xa đi nhé, đọa đày lâm than
Bởi tôi, gian thế chẳng màn
Trần gian chẳng ngại, nhân gian ngại gì

Đội trời đạp đất mà đi
Của chung ai giữ, ai vì, vì ai ?

Khù khờ

Tháng 10 – 2007

Khù khờ, nằm vuốt tóc râu
Duỗi chân góc biển, gối đầu sơn khê
Nghe cho hết những nảo nề
Tang thương, rách nát, ê chề trần gian
Đưa tay bắt ánh trăng ngàn
Đan tâm trang trải trên đàng bước đi
Cần chi, lưu lại được gì
Bọt bèo nhân ảnh, có chi lạnh lùng !!!

Ai Thương ?

Tháng 10 – 2007

Thương ai từ thuở chào đời
Đã mang tiếng khóc không lời thở than
Thương ai từ thuở đầu xanh
Đã mang hai gánh loanh quanh đôi bờ
Đi vào lứa tuổi còn thơ
Nhìn đời ánh mắt ngu ngơ quê nghèo
Lớn lên vượt núi băng đèo
Khi cày đồng ruộng, khi chèo qua sông
Lắng nghe cái buốt mùa đông
Chứa chan hạ nắng oi nồng can qua
Buồn trông thu tím la đà
Xuân còn mấy lá trở hoa bên đường
Chạnh lòng, không vương cũng vương
Không rơi cũng rụng giọt sương đầu cành
Vòng cùng mây trắng trời xanh
Một mình dấn bước độc hành trần ai
Cam lòng lối ngắn đường dài
Gối đầu hóc núi, duỗi dài băng tâm
Đi trong đông rét căm căm
Lội trong thu vắng, vàng trắng soi mờ
Vào xuân gói mộng đêm mơ
Vấy chào hạ trắng, vạt vờ bụi bay
Phong trần chống đỡ đôi tay
Gian truân dẫm bước không lay đá vàng
Tím lòng, không chút ngỡ ngàng
Càng đau đón nỗi, càng mang nặng tình

Một mai sóng vô đầu ghềnh
Thuyền du chiếc bóng mộng mênh cuối trời
Thôi nghe, một kiếp trong đời
Hợp tan vốn đã gởi đôi thiên thu.

Vùi sâu đất mẹ !

Tháng 10 – 2007

Đã lâu rồi, đồng khô không lúa chín
Bên bờ dâu, nắng đỏ, cháy mạ non
Cỏ lúa thừa, gục ngọn, nép vệ đường
Cây ủ dột, ngả màu, nghiêng bóng núi

Nghe thăm thẳm, lối mòn xưa khẽ nói
Những rong rêu tàn tạ phủ lên màu
Cả bọt bèo cũng thấy thấm niềm đau
Huống chi bãi xát xây mùi tang hải

Lúa vàng vọt trên đồng khô nắng cháy
Mạ gục đầu chưa kịp chớm mầm non
Sắt còn đâu mà xa xót vết son
Lòng đất mẹ tí tê, chồng thương tích

Ngay cả, mới đầu hôm cô tịch
Mà canh thâu đã khóc tiếng đêm dài
Ngay cả, chưa dậy nắng ban mai
Mà hoàng hôn đã chực chờ bao phủ

Chiều buông xuống, bờ cây không ủ rũ
Sức còn đâu mà cựa cựa loay hoay
Gió thì thầm phe phẩy ngọn heo may
Rung từng nét tái tê tim rỉ máu

Nhốt bóng đêm, đầy hàng rào, hàng giậu
Che vườn không, đã chết đứng tiêu điều
Nhà không nóc, mà cột cũng liu xiú
Chờ ngã gục vùi sâu thêm đất mẹ.

Hoa Đồng Nội

Tháng 10 – 2007

Xin tặng em một bông hoa đồng nội
Em ươm mơ trên hoa nội cỏ đồng
Chào ngày lên, đem ánh nắng ra hong

Đón đêm đến, khi hoàng hôn buông xuống

Hoa Đồng Nội, nở ngày mùa đến muôn
Tỏa hương lành từng vụ sống âm êm
Khi chậm tay, khi hồi hã, nhanh lên
Cùng chia sẻ giọt mồ hôi, cơm áo

Em có mặt, khi đất trời giông bão
Em an nhiên, khi mưa thuận gió hòa
Bởi vì em, vốn là một bông hoa
Từ đồng nội mang sắc hương thơm ngát

Hoa Đồng Nội, cất tiếng reo ca hát
Tiếng nhạc khoan, đồng vọng tiếng hò đưa
Đẹp thanh thiên, ôi, biết nói sao vừa
Như cỏ non hứng ngàn hạt sương trắng

Vàng đồng hiện, em mỉm cười gió nắng
Hoàng hôn về, em nán đợi chiều hôm
Ngày ngày lên, rảo nhẹ bước chân êm
Đêm đêm xuống, vắng nghe niềm xao xuyến

Đêm ơi đêm, sao thời gian dài quá
Ngày ơi ngày, hãy mở cửa đêm mơ
Kéo chìm sâu, trống vắng đến đại khờ
Trời u uẩn, tiếc hoa đồng cỏ nội.

Hoa Không Tên

Tháng 10 – 2007

Xin tặng em, một bông hoa không tên không tuổi
Xin tặng anh, một bông hoa không tuổi không tên
Để nhìn đời bằng nỗi nhớ tìm quên
Để thương đời bằng tìm quên gợi nhớ

Đóa hoa đó, em đã mang từ thuở
Vừa sinh ra, cất tiếng khóc chào đời
Rồi theo em, từng tiếng nói, câu cười
Chia sẻ những buồn vui, ngọt bùi, gian khó

Đóa hoa đó, anh đã mang từ thuở
Bước vào đời trên mọi nẻo dọc ngang
Khi núi thét mưa rừng, khi sóng vỗ trường giang
Và thôi thúc tiếng nam nhi, đội trời, đạp đất

Tôi có mãi bên anh, trải qua nhiều dẫu ngọt
Tôi có mãi bên em, nâng đỡ bước chân mềm
Có nhiều khi, tôi thức trắng thâu đêm
Cùng buồn ngọt, canh tàn, trăng sao khóc

Tôi đứng bên anh, đôi cao đỉnh dốc
Tôi đứng bên em, đèo cả mệnh mong
Để lắng nghe cái giá buốt mùa đông
Và lắng nghe cái oi nồng nắng hạ

Hoa Không Tên, ai mua, tôi không bán
Hoa Không Tên, ai bán, tôi không mua
Em, là đóa trinh nguyên, có sẵn bốn mùa
Để trao tặng cõi trần ai thống khổ

Không có tôi, nhưng em luôn vẫn nhớ
Không có tôi, nhưng anh mãi không quên
Bởi vì tôi, là một đóa không tên
Khi cảm nhận, có mặt nhau mãi mãi.

Hoa Tụ Tôn

Tháng 10 – 2007

Hoa Tụ Tôn, bím đời, ba hoa quá
Tự cho mình cao nhất, chẳng còn ai
Rồi đóng đưa ngất ngưỡng ngồi trên đài
Đeo tự hào, tự kiêu, cống cao, ngã mạn

Hoa Tụ Tôn, bím đời, sao quá đáng
Không hiểu câu, thiên hạ biết bao người
Nhưng người ta không dãi mép khua môi
Vì thâm thấu, “cao hơn tác hữu cao hơn trị”

Hãy nhìn xem, con ếch nằm đáy giếng
Rồng thật to, rồi uệch uệch, oang oang
Đâu biết rằng vo tròn trong nắp vung
Làm sao thấy trời cao và biển rộng

Hoa Tụ Tôn, chết không còn đất sống
Huống chi đời, tinh tế lắm đó nghe
Đừng mục hạ vô nhơn
Đừng mặt đá mài dày
Không lẽ nói toạc ra
Thắng được người đã khó
Thắng được mình mới hay

Vậy mà từ xưa nay
Cứ oang oang đáy giếng

Hoa Tụ Tôn, nói ra, là hết chuyện
Nên ở đời, biết sống, mới đáng khen
Đừng đợi khi người ta vén bức rèm
Thì mặt mũi, còn đâu, nhìn thiên hạ

Hoa Tụ Tôn, trên bờ cây khép lá
Báo cho người xấu xí cõi trần gian
Hễ gieo gì, thì nghiệp dĩ phải mang
Đừng cứ mãi mảnh thừa che mắt thánh

Hoa Tụ Tôn, Hoa Tụ Tôn, muôn cánh
Xấu xí ơi, xấu xí ơi, nặng mùi
Hãy tỉnh lòng và vứt bỏ đi thôi
Biết bao tiếng cười chê, sao không biết ???

Hoa Tụ Thân

Tháng 10 – 2007

Hoa Tụ Thân xếp cánh sâu, khóc nằng
Dáng buồn buồn khép lá mộng, ru mưa
Đêm tối tăm, ủ dột, đã dài chưa
Kéo lê thê, biết bao giờ được sáng

Hoa Tụ Thân đeo mảnh đời bất hạnh
Nở trong vườn muôn sắc của trần gian
Để những ai mang thân phận bẽ bàng
Vẫn còn có một bông hoa an ủi

Hoa Tụ Thân trên dọc đường lắm lữ
Khách lữ hành lững thững bước chân đi
Cánh hoa kia, có tên gọi là chi
Sao ảm thum giống đời ta quá nhĩ

Người với ta, phải chăng, là tri kỷ
Ta với người, nào hử, kẻ tri âm
Thôi từ nay, làm đôi bạn tương lân
Cùng chia sẻ vui buồn trong nhân thế

Cuộc đời, là một bản trường ca, em nhé
Không cần đàn mà trời khúc ngân vang
Khi đau thương, khi hạnh phúc kéo màn
Đại nhạc hội, ai không là ca sĩ

Hát không cùng, ôi, bài hát tuyệt mỹ
Ca không cùng, ôi, bài ca tuyệt vời
Hát du dương cho tiếng hát đồng đời
Ca réo rắt cho lời ca đồng vọng

Hoa Tủi Thân không bao giờ ai oán
Đau buồn chi, trần thế biết bao người
Vốn đa mang tiếng khóc thay tiếng cười
Người ta sống, thì ta đây phải sống

Đời, không phải lúc nào cũng hoa mộng
Đời, không phải lúc nào cũng hoa mơ
Hạnh phúc, khổ đau, có sẵn tự bao giờ
Cùng hiện hữu, mới trở thành trần thế

Hoa Tủi Thân, xin tặng người bất hạnh
Xin tặng người may mắn cõi nhân gian
Trong cuộc đời đã biết bao lần mang
Đừng quên tôi, mỗi khi lâm cảnh ngộ

Tôi tin chắc thế nào em vẫn nhớ
Tôi tin chắc làm sao anh sẽ quên
Biết bao lần đứng trên mỏm chên vênh
Đã mang tôi, Hoa Tủi Thân dai dẳng ???

Hoa Mặc Cảm

Tháng 10 – 2007

Này em hỡi, đeo chi Hoa Mặc Cảm
Này anh hỡi, mang chi đóa tự ti
Trên trường đời muôn nẻo cứ bước đi
Góc buồn thăm nhét bên lề cuộc sống

Hoa Mặc Cảm, không nhovn cười cao vọng
Không khinh đời, tự mãn, nở kiêu sa
Ai không từng đã lâm cảnh nhiều khê
Đừng ngồi đó mà than thân trách phận

Chính tôi đây, nở trên đầu ghèn rắng
Rơi tận cùng hố thẳm của thương đau
Thất bại rồi, thì ngồi dậy, đứng lên, ngẩng đầu
Hoa Mặc Cảm đeo chơi trong giây lát

Tôi vẫn đứng trên đời cao, ca hát

Tôi vẫn đứng dưới đáy vực, ngân vang
Sống ở đời, thì ngại gì trần gian
Trời đất rộng, khép mình chỉ cửa hẹp

Có thất vọng, mới có niềm hy vọng
Có bại thành, mới thấm những chua cay
Khi ra đời, ta đã trắng đôi tay
Thế thì nay, ngại gì hai tay trắng

Hoa Mặc Cảm, nghe trái sầu trĩu nặng
Chín nỗi niềm, khô héo cảnh trần ai
Từng nấc thang, bước lên nẻo thiên thai
Trả cái giá cuộc đời cần phải trả

Lúa mộng vàng trên đầu xanh lá mạ
Hoa nhoẻn cười từ phân bón ươm cây
Mặc cảm chi mà sầu mộng vơi đầy
Sông có khúc, đời người, ai không lúc

Hãy đưa tay vén bức màn héo hắt
Mở khung trời lồng lộng bước chân đi
Hoa Mặc Cảm sẽ lên tiếng thầm thì
Đời là thế, có gì mà than thở !!!

Thức dậy đi !

Tháng 10 – 2007

Thức dậy đi em, nhìn một ngày đang tới
Thức dậy đi anh, nhớ một ngày đã qua
Đề nghe, tất cả những gì xót xa
Và, những gì vui mừng chưa kịp nói

Hỏi, cố nhiên, em có quyền cứ hỏi
Buồn, cố nhiên, anh có quyền buồn đau
Nhưng không đem tang thương, bạc đãi biển dâu
Và không đem hoang tàn, vùi tro bụi

Mỗi giai đoạn đi qua, gian truân chất chồng hơn núi
Mỗi thời kỳ đi qua, nghiệt ngã vùi dập hơn sông
Đừng trách cứ và thả vào trống không
Em và anh, sinh sau, làm sao biết

Mỗi khúc quanh, biết bao nhiêu khúc ngoặt
Mỗi vòng xoay, vòng xoắn thật kinh hồn
Người đi sau, đừng nói chuyện đại khôn

Người đi trước, đâu phải không khỏi óc

Nước chảy xuôi, không bao giờ chảy ngược
Dù đem bơm, nước vẫn chảy xuống cơ mà
Làm sao thấy những nghiệt ngã can qua
Khi đang đứng ở giữa dòng, cuối ngọn

Thế thì, không nên luận bàn có tính chê bai, quyết đoán
Sao không thế này, sao không thế nọ, phải không
Thức dậy đi, kéo mai kia đi đong
Xuống hoàng tuyền còn dày con điều đồ !!!

Đau lòng non nước

Tháng 10 – 2007

Nhìn xem nước đổ về sông
Từ nguồn tới ngọn giữa dòng can qua
Nước đâu có mãi la đà
Khi chạm vỡ óc, khi va vỡ đầu
Khi buồn, con nước rầu rầu
Khi đau, con nước nao nao mấy lần
Trải qua bao độ phù vân
Non xanh nước biếc phong trần ngửa nghiêng
Trải qua bao độ đảo điên
Non long thế núi, nước long thế bờ
Tơi bời, bọt sóng xác xơ
Tan hoang non nước, đại khờ hồn đau
Muốn cho non nước một màu
Bầm gan, tím ruột, nát nhàu như tương
Cũng vì tổ quốc, quê hương
Thịt da nát vóc, máu xương nát hình
Ai nghe non nước quê mình
Thức dậy đi, hay trùm mềm mà tru
Một mai về với thiên thu
Khoanh tay, nhắm mắt, gật gù, dạ thưa
Đau lòng non nước, hay chưa ???

Hãy vẽ, hãy tô

Tháng 10 – 2007

Em hãy vẽ, bức tranh quê hương gấm vóc
Anh hãy tô, bức tranh rạng rỡ dư đồ
Hiện rõ từng đốt xương, da thịt tàn khô
Từng trang sử đi qua, chan từng máu lệ

Máu lệ đó, dù trải qua ngàn năm, vẫn nhớ
Tàn khô kia, dù trải qua muôn đời, vẫn thương
Mỗi thế hệ, xây đắp mọi con đường
Non nước này, núi sông này, lắm liệt

Thoáng cây rung, ta nghe ngàn da diết
Mắt rung rung, ta nghe nhũn tâm tư
Mẹ Việt Nam, ôi đẹp quá, thế ư
Cha Việt Nam, ôi cao ngất, tuyệt mỹ

Tiếng giá gương, bay xa ngàn thiên lý
Tiếng tự tình, lay động vạn mền thương
Chân bước đi, lòng trĩu nặng vẫn vương
Bờ núi đá, vết hằn ghi đậm nét

Gió Trường Sơn, lộng rừng, núi thét
Sóng Biển Đông, triều dậy, bão dâng
Giống Rồng Tiên cao tột như thần
Giòng Hồng Lạc thanh thiên như thánh

Bức tranh đó, vạn niên, vạn thọ, diên khánh
Dư đồ kia, vạn thời, vạn thế, vạn linh
Ta bước chân đi, quê hương non nước của mình
Tình chứa chan tình, non sông muôn đời bất diệt.

Son sắt tôn thờ

Tháng 10 – 2007

Tôi khóc bởi, nước mắt mẹ đã chảy
Tôi đau bởi, mái tóc cha úa màu
Tôi buồn bởi, em, da thắm thịt thau
Tôi thương bởi, người, đeo khối sầu vạn kỷ

Khóc, không có nghĩa gục đầu, rên rỉ
Đau, không có nghĩa cúi mặt, khoanh tay
Buồn, không có nghĩa ngậm đắng, nuốt cay
Mà xoáy lở những tường thành băng giá

Gia tài của mẹ, không ai có quyền tàn phá
Mảnh đất của cha, không ai có quyền xéo dầy
Lịch sử xưa nay, không ai có quyền đổi thay
Non nước ngàn năm, không ai có quyền xúc phạm

Đẩy tan đi những sắc màu buồn thảm
Quét sạch đi những bóng dáng tối tăm
Xóa tan đi những căn bã nhục vinh
Tô thắm lại, cái đẹp rạng ngời hồn thiêng sông núi

Con cháu Lạc Hồng, là những con người dòi non lấp biển
Giòng giống Rồng Tiên, là những con người đội đá vá trời
Chứ không phải là một phường lang, sói, chồn, dơi
Mà núp, ló, đờ, khom, đục, chui, rửa, khoét

Ta đắp lại những hoang tàn đổ nát
Ta xây lại mảnh xơ xác dư đồ
Biết trân trọng những vụn vỡ, tàn khô
Thành tượng đài sáng soi vàng son gấm vóc

Tiếp nối nhau, đời sau qua thuở trước
Non nước này là hậu thế của Văn Lang
Của con cháu Rồng Tiên nước Việt huy hoàng
Hùng dũng hiên ngang, ngẩng đầu đi tới

Nước Việt Nam của người Việt Nam, một cõi
Non Việt Nam của người Việt Nam, một phương
Là người Việt Nam, nắm tay nhau, vững bước lên đường
Quét sạch tất cả những rong rêu, bọt bèo, băng tảng

Những tàn dư rách nát, hãy cúi đầu cội nguồn khói quỳên
Những ý hệ lai căn, hãy phủ phục Tiên Tổ uy linh
Từ hôm nay, ta đi trên nước non mình
Vào ngày mai, cháu con truyền trao gìn giữ.

Kết Vòng Tay Hoa

Tháng 10 – 2007

Kìa xem, cá lội trên đèo
Chim bay dưới nước, thuyền chèo trên non
Kìa xem, sắt nhọn hơn son
Cong ngay hơn thẳng, méo tròn hơn vuông
Đố ai, ngâm trái bồ hòn
Mà không biết đắng, da mòn thịt thau
Đố ai, gông cũi đeo đầu
Mà không ô nhục con tàu trần ai
“Thức đêm, mới biết đêm dài
Tối tăm, mới biết lối cài dậm băng
Lên ngàn, thử hỏi cung trăng
Cây đa, Chú Cuội, Chị Hằng, đi đâu

Rụng rơi, chín mấy trái sầu
Tang thương nát mấy biển dâu, nghiêng bờ
Khom lưng đem đồ cơ đồ
Tiền nhân ơi hỡi, đáy mồ sao yên
Sục sôi đến cả hoàng tuyền
Rung rinh đến cả hồn thiêng năm ngàn
Nhìn trông, gạch lót trên đàng
Bắc cầu nối nhịp, bắc thang leo đèo
Bắc thùng, nổi cáp, dây treo
Cá tung tăng lội, chim vèo bay cao
Thuyền xưa chở một bến nào
Sông sâu biển rộng ra vào mệnh mông
Vuông tròn trả lại sắt son
Trình nguyên muôn thuở, kết vòng tay hoa.

Nếu có thể

*(Cái chữ Mẹ, có thể đổi các từ
Cha, anh, chị, em,...)
Tháng 10 – 2007*

Nếu có thể, lội ngược về quá khứ
Khi mẹ tôi chưa ngã bóng vô thường
Để không mang những nỗi bi thương
Rót vào khoảng mệnh mông giá lạnh

Nếu có thể, vào hoang mờ cổ kính
Tìm mẹ thương, bóng dáng của ngày xưa
Để không nhìn chiếc lá lưa thưa
Cổ nường níu đeo cảnh thu tím

Nếu có thể, lội ngược dòng sinh tử
Khi mẹ tôi chưa bước qua cửa tạ từ
Để không nghe tiếng nói thiên thu
Roi vào khoảng thình không trống rỗng

Nếu có thể, vén bức màn dĩ vãng
Khi mẹ tôi còn lặn lội cõi trần gian
Chín trông mong rơi rụng thời gian
Bên khung cửa nhìn xa xôi đêm xuống

Nếu có thể, vào hoàng tuyền thăm thăm
Tìm mẹ hiền đang nằm ngủ ở đâu
Để được ôm vòng tay mẹ giây lâu
Mẹ ơi mẹ, đừng qua khung cửa tử

Nếu có thể, mẹ ơi, nếu có thể
Con sẽ xin đánh đổi hết cuộc đời
Xin được gần bên mẹ dẫu yêu
Để tìm lại những gì con đã mất.

Nếu đủ sức

Tháng 10 – 2007

Nếu đủ sức, tôi chặn thời gian đứng lại
Xoay ngược chiều, tìm từng quá khứ đã qua
Lục trong đồng tro tàn, và đóng lại những mồ ma
Cửa sinh tử chưa có ai đá động

Những người thân, sợ, đang cùng tôi chung sống
Dù trường đời phải gặp bao nhiêu ngã sinh ly
Nhưng không phải tử biệt, để mãi mãi ra đi
Chân trời tím vẽ nhiều khung còn mất

Tôi sẽ thấy đường mây nẻo, cầu mây nhịp, sông mây khúc
Của những gì theo từng chặng đã qua
Mẹ tôi còn kia, ấp ủ dưới mái nhà
Cha tôi còn kia, nhìn non nghiêng bóng núi

Và còn kia, em tôi giặt áo bên bờ suối
Chị của tôi, cấy lúa cạnh bờ ao
Anh của tôi, cày thêm nữa mấy sào
Những hạt ngọc chưa nằm sâu gốc rạ

Và còn kia, bờ giới tuyến không vẽ đường nghiệt ngã
Để đất mẹ không chất chồng xương máu tiền nhân
Tất cả những ai dân thân, phụng sự, góp phần
Nếu có, chỉ để tô thắm quê hương, dân tộc

Chứ không phải đổ vào bãi sinh lầy nước đọng
Ủng ruộng đồng, và bốc mùi ô uế non sông
Tạo thành những vết nhơ ô nhục Lạc Hồng
Từ Văn Lang khởi đi huy hoàng rạng rỡ

Nếu đủ sức, anh và tôi phải làm như thế
Để nước non này, mãi mãi là gấm vóc giang san
Để núi sông này, mãi mãi là dải ngọc chạm vàng
Trang sử Việt đan thanh, năm ngàn năm vẫn hiển

Bàn thờ Tổ Quốc, uy nghiêm hồn thiêng khói quỳện
Mọi thế hệ đi qua, nhất nhất phủ phục suy tôn

Từng dòng chảy đi qua, nhất nhất trân trọng nơi gương
Non nước Việt Nam, muôn đời rạng danh kim cổ.

Khép lại đôi bờ

Tháng 10 – 2007

Dòng sông nước chảy đôi bờ
Ai thương ai nhớ ai chờ đợi ai
Sóng xô sợi ngắn sợi dài
Lênh đênh mặt nước, bèo cài hoa trôi
Thuyền ai thấp thoáng xa khơi
Đêm đêm sương lạnh trăng soi lững lờ
Đôi bờ sóng vỗ nhấp nhô
Xa xa cát trắng mịn mờ trời mây
Bên cầu ngọn gió heo may
Bờ mi khép lại niềm tây gợn màu
Sông dài nước chảy về đâu
Lăn tăn hai ngả giọt châu vo tròn
Dấu mờ phủ kín héo hon
Chìm sâu cô lữ, lối mòn nghe đau
Sông trăng mặt nước rầu rầu
Lang thang chiếc bóng đêm thâm lạnh lùng.

Đạo giáo, không nên hí luận !

Tháng 10 – 2007

Người ta mĩa, tu sao không ẩn vào nơi thâm sơn cùng cốc
Người ta mai, tu sao không ngồi yên nơi cửa Phật, Thánh đường
Chuyện thế gian, cứ để cho thiên hạ giương cung
Đừng vướng bận những trần lao tục tử

Tu, sao không phó mặc, kệ kinh, hạ thủ
Tu, sao không nhắm mắt, thế sự thông buông
Chuyện trần gian, cứ để cho người dương thế vẽ tuồng
Đừng cản trở, ngăn đường, gây sóng gió

Thương người mù sờ voi, mà ba hoa tổ khổ
Thương chúng sanh vô minh, mà dạy thế, dạy đời
Sống ao tù, mà trách cứ biển khơi
Tâm ngục tốt, mà đốt đèn thánh đức

Tu, là cứu tam đồ đọa đày vẫn đục
Tu, là độ tam thế dứt nẻo lầm mê
Sống, mà đeo hôn trầm, mang nhân ảnh ngô nghê

Chết, chạt ních A Tỳ, mười tám tầng chồng chất

Tu, là cứu chúng sanh cùng khắp
Tu, là độ vạn loại an lành
Người nhân gian, vốn không hiểu ngọn ngành
Lại còn trách, tu với hành sao thế

Cứu chúng sanh, đâu phải chuyện của các người mà đặt đề
Cứu muôn loài, đâu phải chuyện của các người mà kêu rêu
Biển trầm luân, bèo bọt nổi lều bều
Làm gian khổ bản hoài thánh nhân thánh đức

Người nhân gian không hiểu, đừng đụng vào lẩn mức
Không nhớ câu :
Biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe
Kiến thức của thế gian, chưa làm nổi ông nghề
Đường đạo giáo, không thể đem hí luận.

Sao lại là văn nhân, thi sĩ !

Tháng 10 – 2007

Đừng thắc mắc văn nhân viết gì thế ?
Đừng thắc mắc thi sĩ viết gì kia ?
Đề tư tưởng dựng thành những tấm bia
Chữ nghĩa không tồn kho, sa trường sao im tiếng

Biển lộng trùng dương
Triều dâng vỗ sóng
Gió thét từng cơn
Vang vọng núi rừng
Cũng không thiệt hại cái vô cùng
Và càn khôn vẫn mờ mờ hư ảo

Văn nhân, cứ dùng ngòi bút thiện xảo
Thi sĩ, cứ dùng chữ nghĩa vờn chơi
Cứ vất cạn một đời
Treo phù sinh huyền mộng
Gõ vào cửa tịch cô chót đóng
Vén bức thềm vũ trụ hư hao
Vút cho đến cuối ngọn sào
Thành những tiếng thanh âm đột phá

Văn, tuyệt tác, chính là văn độc sáng
Sĩ, tuyệt vời, chính là sĩ độc chiêu
Đánh phủ đầu, đánh toi tả mọi chiêu

Đề tư tưởng không còn phương chống đỡ

Thi sĩ, là những con người biết thở
Văn nhân, là những con người biết rung
Thở và rung đến hơi thở cuối cùng
Khi tâm can chưa phát cờ thúc thủ.

Xếp lại tử sinh

Tháng 10 – 2007

Mai này, xếp lại tử sinh
Bờ rêu phủ kín bóng hình đi qua
Hoàng hôn già biệt chiều tà
Ô hay, một kiếp ta bà còn chi
Mai này, lúc đã đến khi
Kéo thêm một chút, dễ gì, được sao
Nhanh hơn một cuộc chiêm bao
Đâu còn giấc điệp xuyên xao mộng thường
Mai này, ngọn cỏ nhả sương
Ô hay, âm lạnh vẫn vương đêm dài
Đường đi, lối cỏ hoa cài
Đường về đóng cửa, tuyên đài xác xơ
Van chi, cát bụi mịt mờ
Đầu ghềnh sóng vỗ, cuối bờ triều dâng
Mai này, gác mái trầm luân
Giã từ quán trọ dự phần một phen
Vẫy tay khép lại khung rèm
Van chi mây bạc, phủ thêm phù vân
Một mai, mai một, lựa lần
Cuối đường khuất nẻo, cơ cần chi ai !!!

Nước mắt loanh quanh

Tháng 10 - 2007

Giọt nước mắt rung rung lăn trên má
Hỏi, tại sao mà như thế, em ơi
Em nhìn tôi, nuốt ngậm ngùi, không nói
Tôi hiểu rồi, nước mắt mặn, mềm môi

Giọt nước mắt, lạ chưa, sao kỳ thế
Cứ ngỡ rằng, dễ khóc lúc còn thơ
Nhưng lớn lên, mọi lứa tuổi, vẫn tĩnh bơ
Khi đứng chỗ, chảy ngọt ngào không muốn khép

Thế mới biết, cuộc đời, trùng trùng kỳ quặc
Mỗi người là một khung trời thu hẹp
Mỗi người là một ốc đảo hoang sơ
Tự thơm mơ, tự tô vẽ, tự đầy đọa đến xác xơ
Tự thăm thía và ôm vảnh cô lữ

Chính ta cũng không hiểu ta
Làm sao người khác hiểu
Đâu cần người ta hiểu hết
Đâu cần trách cứ chi ai
Nếu ai cũng hiểu hết rồi
Cuộc đời, đâu còn có nghĩa gì đâu
Dù sao mờ, lặng lẽ khóc đêm thâu
Dù sao Hôm, chờ sao Mai đợi sáng ???

Vàng đông hiện, và vàng dương lóa nắng
Ta vẫn che, một ngõ vắng tâm tư
Kéo ánh nắng kia, tìm chỗ lén chui
Ta đâu muốn bật mí hết căn hầm bí mật

Thế, giọt nước mắt nào, em lại khóc
Khóc làm chi, cho nước mắt long lanh
Em có khóc đâu, bởi nước mắt loanh quanh
Reo rung rúc trên bảo thành riêng rẽ.

Thế là hết !!!

Tháng 10 – 2007

Thế là hết, xin giã từ một chuyến
Một chuyến về, lại là một chuyến đi
Mấy mươi năm, cũng tiếp tục từ ly
Bao nhớ nhung, lại trôi về nhưng nhớ

Mỗi hội ngộ, đứng trên đầu tan vỡ
Mỗi tao phùng, nằm dưới đáy hợp tan
Chưa kịp nghe tiếng vỗ của thời gian
Cánh cửa hẹp, mở khung trời khép lại

Dù níu kéo, thời gian ơi, đứng lại !
Dù kéo nài, không gian ơi, mở ra !
Dù hững hờ, cố dấu những xót xa
Hay thổ lộ mọi cung đàn tiếc nuối

Nhưng, cái nhịp thời gian, thần sầu, quỷ khóc
Vẫn lù lù xuất hiện, lặng câm

Đánh tan hoang những hồ thăm âm thầm
Đập vụn vỡ những thành trì cổ thủ

Một chuyến đi, thế là hết
Một chuyến về, thế là xong
Để cho ai lại vẽ bóng chờ mong
Và cho ai lại tô màu nhân ảnh

Sương không xuống, sao nghe lòng thăm lạnh !
Đông chưa về, sao giá buốt tâm can !
Tìm xa xôi còn sót lại bên đàng
Nhét vào đồng hành trang, đời nhân thế.

Hợp tan này còn nhỏ !

Tháng 10 – 2007

Đừng khóc nghe em,
cuộc đời, biết bao lần tan hợp !
Đừng khóc nghe anh,
cuộc đời, biết bao lần hợp tan !
Hãy nhìn kia, dấu vết rong rêu, sắp lớp bên đàng
Giọt lệ thủy đeo vành, khô sỏi đá
Uống thuốc thời gian, quên dần nỗi nhớ
Uống thuốc nghề thương, làm bạn nỗi quên
Khung trời tím, gác trên mỏm chênh vênh
Khung trời hồng, núp dưới thềm mơ ước
Trong cuộc đời, biết bao lần nước mắt
Nước mắt nào, không thấm những đắng cay
Khi niềm chung, rung động nỗi niềm tây
Vẫn đánh đoạn giữa lẫn ranh ngăn cách
Đưa tay, vói, bên đôi bờ cánh khép
Để một mai, còn hé mở, biết đâu
Chứ không đến độ lạnh lùng, thăm thăm chìm sâu
Những nụ chớm, gấn hoa mơ “Bích Câu Kỳ Ngộ”
Nhớ nghe em, hợp tan này còn nhỏ
Nhớ nghe anh, hợp tan này còn may
Vì chưa phải là cuộc hợp tan lớn nhất trong đời
Vụn vỡ !
Rã rời !
Nhắm mắt !
Buông tay !
Và, lúc đó, không còn chi nói nữa !!!

Sao lại khóc tôi !

Tháng 10 – 2007

Tôi chưa chết, mà sao em lại khóc ?
Tôi còn đây, mà sao anh tiếc thương ?
Cuộc đời tôi, đi chưa hết nẻo đường
Mỗi tan hợp, hợp tan
Đó là lẽ thường tình nhân thế
Tôi có làm gì đâu, sao cho rằng quá ác
Tôi có làm gì đâu, sao cho rằng quá tay
Tôi chỉ có một đôi chân
Một đôi tay
Một tâm tư
Một tấm lòng
Chưa trọn vẹn những gì tôi mong muốn
Khi nào kết thúc, đỉnh đời hy vọng
Khi nào tràn đầy, hố thẳm nát tan
Tôi sẽ đứng vững trên đường ngang
Nhìn lối dọc, khép hoành tung một kiếp
Vì thế, xin em đừng có khóc
Vì thế, xin anh đừng xót xa
Cõi ta bà, tôi dẫm nát trầm kha
Đi đi mãi trên hành trình chưa hết
Tôi sẽ nghỉ, mỗi khi thấm mệt
Tôi sẽ đi, khi chút sức chưa tàn
Em hãy mỉm cười, hòa khúc âm vang !
Anh hãy vui lên, cùng tôi anh nhé !

Thảm trạng Xây Cầu Cần Thơ

*Cảm thương cho những gia đình đồng bào nạn nhân
bị thương vong, bị thương tích bởi tai nạn lao động
trong công trình xây dựng Cây Cầu Cần Thơ
vào ngày 26-9-2007.*

Viết lúc 7.30pm đêm 18-10-07 trên chuyến bay.

Mặc Giang

Khi cầu chưa bắc, mẹ tôi gian khổ, nhưng không có chết !
Khi cầu chưa xây, cha tôi trầm thống, nhưng không banh thân !
Khi cầu chưa bắc, chồng tôi, đâu có rửa mục thế này !
Khi cầu chưa xây, con tôi, đâu có đập vùi tan nát !

Lòng đau, dạ xót, ruột cào, gan thất
Nhà ngã, cửa nghiêng, vách đổ, cột xiêu
Hứng cho tràn cả tiêu điều
Chịu cho ngập cả cô liêu cơ cùng
Đất trời sao nở chẳng dung
Thảm thương man dại cùng chung thế này

Mấy trăm năm qua phà không chết
Mấy mươi năm cha, mẹ, chồng, con
Khổ đau, nhưng vẫn vuông tròn
Gian truân, nhưng vẫn ghe xuồng ngược xuôi
Hò đưa câu nói tiếng cười
Đôi bờ mấp mé chở người dân tôi

Còn hôm nay
Chưa kịp vui, bớt mong bớt mối
Chưa kịp cười, bớt đợi bớt trông
Đề nhìn cầu bắc qua sông
Đi về thẳng tắp đẹp lòng Miền Nam
Đã dày nát cả tơ tằm
Còn chi để nói, biết cam sao đành

Nỗi này vì ai ?
Nỗi này do ai ?
Đau ngất trời mây !
Mắt héo khô gầy !

Nỗi này tại người ?
Nỗi này tại tôi ?
Điều tra, giải thích ?
Có nghĩa gì đâu ?

Sông nước Tiền Giang
Sông nước Hậu Giang
Cần Thơ ơi, nước chảy đôi bờ
Khi lớn khi ròng, oan hồn bơ vơ

Cây cầu Cần Thơ
Mai kia một nọ, xây dựng thành hình
Xe cộ ào ào, mây nước xạc xào
Nghịch ngã thuở nào, ai còn nhớ không ?

Tôi sẽ đứng bên cầu, nhìn dòng người lui tới
Tôi sẽ đứng bên cầu, nhìn dòng người lại qua
Ghi dấu nhặt nhòa, dĩ vãng dần xa
Da thịt tôi này, nước mắt Cần Thơ !!!

Lại Thương Về Miền Trung

*Cảm thương trận lũ lụt vào tháng 10-2007
lại gây chết chóc và đổ nát các tỉnh Ninh Bình, Thanh Hóa,
Nghệ An, Hà Tĩnh, Quảng Bình, Quảng Trị, Thừa Thiên,
Quảng Nam, Quảng Ngãi, Bình Định, Phú Yên, Nha Trang*

*thuộc vùng đất Miền Trung nghiệt ngã, và đang mưa lớn,
đe dọa Sài Gòn, Miền Nam ?
Viết lúc 8pm đêm 18-10-07 trên chuyến bay.*

Mặc Giang

Miền Trung ơi, thiên tai chi nhiều thế !
Hết hạn hán khô cằn
Đến bão lụt trào dâng
Người dân tôi đã tan nát phong trần
Lại gánh chịu khi trời long đất lở
Khi nắng, thì nắng như đổ lửa
Khi mưa, thì mưa như trời thùng mất chân mây
Đề trút những bạo tàn, man dại, đọa đày
Xuống trên đầu trên cổ người dân Miền Trung cay đắng
Mỗi một năm lại đến
Còn gì là tay trắng !!!
Có năm ập vài lần
Còn gì là manh áo chén cơm !!!
Chan nước mắt !
Ngậm khổ đau !
Nuốt bỏ hòn !
Manh chiều rách
Đắp ông trời
Trăng sao khóc gió !!!
Nước, như vỡ tận nguồn, nước tuôn, nước lũ
Gió, như nộ xung thiên, gió vập, gió vùi
Sóng, như động thủy cung, sóng phủ, sóng quay
Phá xơ xác đất Miền Trung nghiệt ngã
Lúa, ngã gục trên đầu xanh lá mạ
Mộng, thúi tàn khi hạt giống chưa ươm
Mái nhà tranh, xéo gió, rách tươm
Dân quê nghèo, khóc khô nước mắt
Nhiều khi, cũng muốn cắt lìa : nơi chôn nhau cắt rốn
Nhiều khi, cũng muốn đành đoạn : xa mồ mả ông cha
Nhưng đi đâu, thiệt tình, áo quần, chỉ mấy mảnh dính da
Nói đừng cười, chứ bạc với tiền, không một xu dính túi
Tủi, có gì để mà buồn tủi
Đau, có gì để mà buồn đau
Khổ rách, đã từ khi mới sinh ra, mở mắt chào đời
Mơ cau, đã từ khi mừng dứa sút mẻ, vét lu, húp nước
Tiết tháo, cúi đờ côi còm, thui chột
Hào khí, lom khom xơ xác, khô gầy
Chai sần mấy lớp, đeo tay
Khăng khiu mấy lớp, đọa đày bước chân
Đầu trần, chống chọi phong trần
Thân trần háp nắng, héo dần tấm thân

Sương sa, lạnh buốt cơ bản
Gió táp, se thắt mấy lần thịt thau
Khô đau, chồng chất mái đầu
Bù xù tóc trắng, rầu rầu bụi bay
Trắng tay, trắng cả hai tay
Xoa qua bóp lại, không ngày nào nguôi
Miền Trung, quê của tôi ơi
Gian truân đầy ắp, ai người biết không ???
Vậy mà :
Mỗi một năm, thiên tai chi rứa
Mỗi một năm, nghiệt ngã chi ri
Còn chi, mà nói mô tê
Còn chi, mà nói răng ri, nữa hè
Chén cơm manh áo, ai nghe
Chiếu mền tơ tã, sao che đất trời
Miền Trung, ơi hỡi quê tôi
Hòa trong nước mắt, khóc cười Miền Trung !!!

Mặc Giang
Tháng 10 – 2007

Châu sa thành gia bảo !

Tháng 11 – 2007

Khi sinh ra, vốn mang dòng suối lệ
Tắm hơi sương chan chứa mọi nỗi niềm
Mỗi một người có một dòng suối riêng
Chảy để thấm đời mình trong nhân thế

Mạch ảm ướt nằm ảm sâu lặng lẽ
Ngấm cõi lòng, và thấm thấu con tim
Nếu giọt lệ mà khô cứng, ngậm câm
Thì con người tro tro hơn gổ đá

Chín tâm tư, mới lưng tròng lệ đổ
Nhũn tâm hồn, mới động mạch châu sa
Cứ chảy đi, ôi hạnh phúc lắm mà
Vì trái tim bồi hồi nghe sự sống

Thật dễ thương, nhìn bờ sông gợn sóng
Thật dễ mến, nhìn bờ suối vo tròn
Không biết khóc, là sống không tâm hồn
Không nước mắt, là chôn đời khô cứng

Đừng phụ bạc tắt nguồn cơn sinh động

Đừng bẽ bàng chìm xuôi lệ vực sâu
Tiếng nói của con tim, và tiếng nói của cái đầu
Hai cái đó thường đôi co nghiệt ngã

Giọt thì thấm lung linh hồn sỏi đá
Đề ngấm nhìn nước mắt chảy mà chơi
Chảy băng ngang từng mạch sống cuộc đời
Đừng lẩn át bởi lẫn ranh lý trí

Đặt lý trí đứng trên cầu sông Vị
Bắc một nhịp qua xuôi lệ chìm khe
Khi con tim rung động mạch lắng nghe
Ôi đẹp quá, châu sa thành gia bảo.

Ai chưa từng biết khóc ?

Tháng 11 – 2007

Khi sắt đá thì mặt lạnh như tiền
Khi nhũn mềm, cũng méo xẹo như ai
Thế mới biết, khóc, quả thực anh tài
Đánh ngã gục anh thư, trượng phu, quân tử

Khi cõi lòng đã chín mùi tình tự
Khi tâm hồn đã ủ dột xót xa
Thì bờ mi đã mở mạch châu pha
Nguồn xuôi lệ cuộn dòng reo tức tưởi

Khi lắm liệt, hơn gió rừng thét núi
Khi dọc ngang, hơn hồng thủy sóng triều
Nhưng có khi vào quán trọ cô liêu
Ôm lủi thúi giọt khô đau mắt xót

Bất luận, bậc cái thế anh hùng đảm lược
Bất luận, bậc tướng lãnh thống chế sa trường
Bất luận, bậc dân giả chơn chất bình thường
Nước mắt chảy, cũng kềm nhem, kềm nhem, thút thít

Đâu phải riêng chốn hồng trần ô trược
Ngay thánh nhân đã vượt thoát siêu phàm
Không biết khóc, khác nào gỗ đá, thạch nham
Tiếng lòng không biết nghe, tình người đâu có vẹn

Trời, dù là khoảng trống mênh mông, còn mưa đổ
Đất, dù là gồ ghề, lồi lõm, còn nứt khe
Huống chi con người, có sẵn hai lòng khe

Mạch không động, khác nào như đã chết

Khóc, mới sinh ra, đó là sự thật
Khóc, thấm niềm đau, mới là con người
Khóc, đã nằm sẵn trong tiếng cười
Hỡi nhân thế, ai chưa từng biết khóc ???

Nghề nào cũng lắm công phu *Tháng 11 - 2007*

Nghề nào cũng lắm công phu
Muốn cho đến đích, lu bù trần ai
Nghề nào cũng lắm chông gai
Muốn cho tuyệt đỉnh, miệt mài trâm kha
Đôi tay chống chọi sần da
Đôi chân dẫm bước dầy đà lao linh
Không nghề, cũng lắm tội tình
Có nghề, cũng lắm cực hình, chưa xong
Ở đời, không lẽ long bong
Vai u ai gánh, lưng còng ai mang
Chỉ riêng cái uống cái ăn
Biết bao công sức khó khăn mới thành
Huống chi nên phận nên danh
Não lòng chông chất trông tránh lên ngôi
Vùi đầu đeo đá leo đồi
Nước mắt xói đất, mồ hôi xói bờ
Vùi cổ xơ xác tàn khô
Tháng năm ị ạch, ngày giờ hết hơi
Nghề nào cũng nhọc một đời
Thời gian ngoảnh lại da mồi tóc sương
Nghề nào cũng lắm tai ương
Dừng chân thờ dốc nát đường xót xa
Lò cừ nung nấu ta bà
Chiếc xe nhân thế qua phà trần gian
Mong ai thấu hiểu cơ mang
Đừng tro mắt ếch bễ bàng thế nhân.

Cơ cầu chi ai !

*Viết thêm 1 bài cho cảnh lũ lụt cuối năm 2007,
hoành hành và tàn phá hơn mười mấy tỉnh Miền Trung.
Tháng 11 – 2007*

**Lụt, đang hoành hành Thanh Hóa !
Lụt, đang càn quét Nghệ An !
Lụt, đang tàn phá Ninh Bình !**

Lụt, đâu có tha Hà Tĩnh !
Còn Quảng Bình, cũng ngập tràn, chấn động !
Còn Quảng Trị, cũng nghiêng ngả, điêu linh !
Quảng Nam - Đà Nẵng, hứng chịu cực hình !
Thừa Thiên - Huế, lặn chìm trong biển nước !
Tỉnh Quảng Ngãi, tôi bời chất ngất !
Tỉnh Bình Định, ập phủ tan hoang !
Tỉnh Phú Yên, hốt hải kinh hoàng !
Nha Trang – Khánh Hòa, còn gì là thùy dương cát trắng !!!
 Ôi, vùng đất Miền Trung nhỏ hẹp, người đông
 Khi nắng, thì nắng như đổ lửa
 Ôi, vùng đất Miền Trung hứng biển, đồi núi
 Khi mưa, thì mưa đập gió vùi
 Làm tiêu điều quê nghèo chôn chắt của tôi ơi
 Lòng quặn thắt, nơi chôn nhau cắt rốn
 Đâu cần đánh dấu, là trận lụt lịch sử
 Đâu cần đánh dấu, là trận lụt lớn nhất của mấy mươi năm
 Có năm nào, người dân tôi, không chùn xuống nặng oằn
Núi còn lở !
Đèo còn nghiêng !
Đất còn sạt !
Đá còn quay !
Đường còn trượt !
Thành còn lay !
 Nói chi đến :
Cửa nhà !
Miếng cơm !
Manh áo !
 Ân có nặng, mới càng thêm áo nảo
 Nghĩa có sâu, mới càng thấm niềm đau
 Người vô can, cũng chia sẻ một bầu
 Hưởng chi, nói đến chữ đồng bào ruột thịt
 Xin cảm ơn ai, dẫu, “lòng có nhiều nhưng của ít”
 Xin cảm ơn ai, dẫu, “lá rách làm khổ lá lành”
Qua từng cơn
Người dân tôi ngó quanh :
Ngậm đắng !
Nuốt cay !
Ôm đau !
Bó gối !
 Hỡi thiên địa, nếu có bạo tàn thì ùn ùn bão thổi
 Hỡi trời đất, nếu có nhẫn tâm thì chấn động càn khôn
 Làm cho một trận tan tành, vẫn còn hơn
 Chứ năm từng năm, đừng đao lúi đao tới
Thà chấp nhận một phen, rồi tô bồi, chống đỡ
Thà hứng chịu một trận, rồi vá đắp, dựng xây

Chứ chưa kịp ngóc đầu, ngồi dậy, đứng lên
Lại ập phủ, cư không an, lấy gì mà lạc nghiệp
Dân Miền Trung cay đắng, lại chồng thêm oan nghiệt
Dẫm đất ngó ông trời, sao ông nhẫn quá tay
Ở trên cao, sao ông không thấy nỗi này
Tận chốn thiên đình, chẳng lẽ ăn không ngồi rồi
Nỗi tách thiên lôi, bày những trò hành hạ
Người dân Miền Trung ơi !
Hỡi thời thế, thế thời là thế
Nhưng một lòng một dạ trung kiên
Dù cho nghiệt ngã, oan khiên
Tương thân tương ái, hậu tiền có nhau
Dù cho bạc hếu mái đầu
Nhìn ngang xẻ dọc, cơ cầu chi ai
Dù cho ập phủ thiên tai
Nghĩa nhân đức trọng hoa cài Miền Trung.

Bao giờ thoát khổ !

*Viết để chia sẻ những mảnh đời bất hạnh,
đã nghèo khổ lại còn hạn hán từng năm
và lũ lụt mỗi năm, lại đang ập phủ nào nê !*

Tháng 11 – 2007

Cái nghèo khổ, thì làm sao no lưng ấm cật ?
Cái cơ cùng, thì làm sao thoát khỏi móc meo ?
Ôi những tiếng eo kẻo
Ngất đời cao gió hú
Cái khổ nghèo, vốn đã mang từ thuở
Mới sinh ra, vừa mở mắt chào đời
Đến lớn lên, dù vài chục, mấy mươi
Càng gồng gánh, càng chắt chồng nặng trĩu
Bởi cha mẹ tôi, cũng đã từng nghèo khổ
Một mái nhà tranh, chừa lỗ ngó ông trời
Cơm hẩm độn khoai, từng bữa thở hết hơi
Đồng cạn đồng sâu, đất cằn phơi sỏi đá
Cả cuộc đời tôi, cũng chạy bương tôi tả
Suốt mấy mươi năm, cũng vật lộn muôn bề
Nhưng không làm sao thoát nỗi cảnh ê chề
Lại còn vợ chồng, và một đàn con nheo nhóc
Nói rằng khóc, thật sự, tôi đâu còn nước mắt
Nó đã khô trong dải nắng mưa dầu
Nó đã chìm trong cạn đáy thâm sâu
Đầy lao nhọc, tấm thân tôi tàn tạ
Lưng còng xuống, đeo trầm kha vất vả
Chân khẳng khiu, lội sỏi đá chông gai

Đầu bạc phơ phủ một mái hoa cài
Dáng ử rữ, xác xơ bông tóc trắng
Mùa hạn hán, da thâm màu, đỡ nắng
Mùa lũ lụt, thân còm cõi, chống mưa
Nhà trống trơn, không của cải dư thừa
Lửa hết cháy, nước hết trôi một cái gì được nữa
Tôi đốt nát, trường làng ê a ba chữ
Các con tôi, chưa qua khỏi tiểu học gần nhà
Mỗi khi nghe học phí, sách vở, lòng dạ xót xa
Thì làm sao bỏ lên, mà gọi là trình độ
Mảnh ruộng với khu vườn, chỉ một khoảnh, bó rọ
Con cái kết phu thê, chia cái gì mà chia
Nên cũng như tôi, bưng chải đủ thứ nghề
Nhưng cuộc sống vất vả heo hút gió
Ôi thân phận, cái nghèo đeo cái khổ
Ôi cô cùng, cái khó bó cái khôn
Tôi ao ước, sao cho được khá hơn
Nhưng số không, biết làm sao mà ao ước ???

Người dân quê thống khổ !

*Viết lúc 6am 15-11-07, để thương cảnh hơn mười mấy Tỉnh Miền Trung
đã bị tràn ngập và tàn phá bởi 5 trận lũ lụt vào năm nay (2007),
cơ chừng chưa thoát khỏi !*

Tháng 11 – 2007

Tôi thấy rồi em
Nước tràn bờ lênh láng
Tôi nghe rồi em
Cả biển nước mênh mông
Nước nuốt mất ruộng đồng
Nước cuốn trôi phố thị
Kia, người mẹ, tay bông tay bế
Nọ, cụ già, túi rách đeo vai
Đó, con thơ, nước mắt lăn dài
Đây, vợ hiền, khóc chồng tang trắng
Đeo một mớ bụi nhùi, di tản lên nơi cao, ngậm đắng
Mang một mớ tạp nham, bỏ của cải thoát thân, nuốt cay
Khốn cùng, đã trắng hai tay
Lại còng tay trắng, dọa dầy trầm kha
Vách phen, tạm gọi là nhà
Cuốn trôi sạch bách, cửa nhà còn chi
Gia tài, cơm gạo hẩm thiêu
Quẳng vào biển nước, tiêu điều xác xơ
Chút cứu trợ, dăm ba gói mì, với vài “lon”, húp cháo
Chút lòng vàng, tiếng an tiếng ủi, riêng thân phận đói nghèo
Từ nay, mang cả mớ meo

Tay gồng tay gánh leo trèo sơn khê
Để nghe, cạn nổi ê chề
Một đời gian khổ, bốn bề bủa giăng
Không còn cái uống cái ăn
Lấy đâu, mà để học hành, hờ con
Hàng rong, mua bán côi còm
Nghèo nàn xơ xác, ai thềm ngó đầu
Cuộc đời, khôn khó ngập đầu
Đại khôn – khôn đại, xỏ sâu mang về
Dân nhà quê, vốn đã quê mùa từ nhỏ
Ít học hành, vốn không biết nói biết năn
Nên lăm la lăm lét, sợ người ta cười, biết rằng
Làm, biết làm mô tê, sợ người ta chê, khổ rứa
Cả nhà, ảm thum trong căn lều, không cửa
Gia đình, chật vật dưới vách lá, không cài
Bữa ăn, vợ chồng con cái ngồi che lại, lỗ con mắt của ai
Nhìn vào thấy, đã nhục nhằn, lại còn thêm xấu hổ
Trời ơi, cao lòng lộng, sao không thềm ngó
Đất ơi, rộng thênh thang, sao chẳng chỗ dung
Trên trần gian, đâu là chỗ khôn cùng
Hãy cứ thử đem ra mà so sánh
Tôi nghe rồi em,
Biết làm sao cơn ảm lạnh ???
Tôi nghe rồi em,
Biết làm sao nổi cơ hàn
Vậy mà, hết hạn hán đến lũ lụt hàng năm
Ai có hiểu người dân quê thống khổ !!!

Nhớ mãi nghe em !

Tấm lòng luôn hiện hữu
Mắt thương nhìn cuộc đời
Chúng sanh khắp nơi nơi
Mang từ tâm tế độ

Vào trần gian đau khổ
Nghe tiếng nói kêu thương
Vào thế giới nhiều nhương
Nghe tiếng kêu trầm thống

Tạo niềm tin, sức sống
Cho hy vọng, thăng hoa
Ban tịnh thủy cam lồ
Thuyền thanh lương dong ruổi

Nhẹ nhàng như bờ suối

Thanh thần như dòng sông
Khấp pháp giới mệnh mông
Thên thang đường Tứ Thánh

Đi đầu nguồn cuối ngọn
Đạo vô thủ vô chung
Ta có mặt vô cùng
Em ơi, đừng ái ngại

Bước lên ngàn quan ải
Thoát vô hạn biên cương
Ta đi khắp nẻo đường
Lòng an nhiên bất động

Nhìn kia, nước và sóng
Sóng với nước lung linh
Em vẫn nét băng trinh
Ta vẫn tròn tánh thể

Giữa đôi bờ sinh tử
Nào có nghĩa tử sinh
Ta nguyên vẹn bóng hình
Em tinh anh muôn thuở

Nghe không, từ tiếng gọi
Luôn nhớ mãi nghe em !

Là cái chi chi

Tháng 11 – 2007

Cái gì là cái chi chi
Càng níu càng kéo càng vì càng thâm
Cái gì là cái già tâm
Càng mạnh càng mún lợi danh hão huyền
Cái gì là cái oan khiên
Càng mâu càng thuận nào phiền thế nhân
Phong trần, nát cả phong trần
Xem thường thiên hạ chẳng lần lựa ai
Tranh nhau hai chữ anh tài
Giành nhau bốn chữ không ai hơn mình
Thanh nga rồi lại thanh minh
Vết cho ráo máng, cạn tình chưa thôi
“Cái quay, búng sẵn trên trời
Mờ mờ nhân ảnh như người đi đêm”
Thương không thân phận dễ mèn

Mà phiêu lưu ký tèm lem thế này
Mượn người lao lý đọa đày
Tô son đánh phấn vẽ mày thêm râu
Mượn người mưa dãi nắng dẫu
Be đường đắp ải qua cầu rút dây
Mượn người ngậm đắng nuốt cay
Tạo bè kết đảng thẳng tay riêng mình
Cái gì là cái nhục vinh
Cái gì là cái ô danh thế trần
Cái gì mục hạ vô nhân
Mà tranh mà đoạt dự phần lắm ru.

Mảnh rách nát

Tháng 11 – 2007

Biển tang thương tha hồ mà tôi tả
Bãi nương dâu tha hồ mà xéo dầy
Cho cạn tàu ráo máng, chẳng nương tay
Bao chiêu thức, đánh tan hoang chí tử

Thời tin học, càng tinh vi đầy chữ
Chỉ phút giây, bấm nút thế là xong
Con đường tung, vút cho hết điểm cong
Con đường hoành, vút tận cùng ngăn mé

Bắn tôi tả, không còn đâu giới tuyến
Bắn tôi bởi, không còn đâu lằn ranh
Bung ta lông, không còn chút tơ mảnh
Chừa chỗ hậu mà che manh chiếu rách

Bao chữ nghĩa được dùng, hơn sử sách
Phiếm cứ gỗ, đâu có ngại mực khô
Chữ lá cải, chữ ở chợ, chữ tục ô
Thi nhau đổ vào rừng hoang văn hóa

Nhớ câu người xưa : bút sa gà chết
Lại nhớ cổ nhân : uốn lưỡi bảy lần
Người cầm bút, mang danh văn sĩ, văn nhân
Người tề thế, mang danh chính nhân, chính khách

Vậy mà, cái gì cũng đem ra nói tách bạch
Viết tứ tung, viết tán loạn, không còn chữ khen chê
Người có học, giỏi hơn người dân giả, nhà quê
Ăn, nói, viết, giới ít học không thể nào hiểu nổi

Dân nhà quê chỉ biết i tờ mấy chữ
Vần ngược xuôi chưa qua khỏi trường làng
Không khua chiêng những hạ cảm thương vàng
Không đánh trống những đầu môi chót lưỡi

Làm dân quê, chân lấm tay bùn lam lũ
Cuộc đất, trồng khoai, bầu bí ngô đồng
Không biết gì cái mâu, cái thuẫn, cái tang, cái bông
Mảnh rách nát của thể nhân xâu xé.

Điện bích riêng mình

Tháng 11 – 2007

Mấy mươi năm, kiếp viễn phương
Mấy mươi năm, mấy đoạn trường
Bao niềm đau tím ruột
Xéo dầy nát mảnh tình thương

Mấy mươi năm, một cuộc đời
Mấy mươi năm, mấy biển khơi
Nghe trùng dương réo gọi
Xanh xanh đập vỗ sóng mòi

Mấy mươi năm, một chuyến đi
Mấy mươi năm, biết nói gì
Phương trời chim mồi cánh
Đường dài thăm thẳm buồn bay

Mấy mươi năm, một chuyến về
Mấy mươi năm, mấy sơn Khê
Vạt rừng reo gió núi
Trăng soi dãi bóng tình quê

Mỗi một năm, mấy trăm đêm
Mấy mươi năm, cấp số nhân
Tám mảnh treo cửa sổ
Canh trâu vụn lý cơ phần

Mấy mươi năm, độc ảnh hình
Mấy mươi năm, tiếng vô tình
Tâm can nghe thấm thấu
Mênh mông điện bích riêng mình.

Xin Cha chứng giám

Tháng 11 – 2007

Con biết Cha đã nằm đây lâu lắm
Từ khi con chập chững mới biết đi
Tuổi bé thơ, con nào đã biết gì
Càng lớn lên, càng thấm đời cô lữ

Thọ ân sinh, chứ không ân dưỡng giáo
Mưa lạnh nhiều mà nắng chẳng ai che
Đường trần gian khúc khuỷu bủa trăm bề
Con mới thấm câu : như nhà không nóc

Vào trường đời, như con đường ngược dốc
Hổ thâm sâu, đèo heo hút quanh co
Lắm chông gai mà cũng lắm tơ vò
Vừa chịu trận, vừa li đòn chống đỡ

Con không cha, nên con không sợ khó
Khi nhớ cha, con lại vững riêng mình
Tùng bách tự vươn vai
Thành hoàng đỡ cột đình
Thì con cũng đội trời đạp đất

Cha nằm đây, nhưng chắc chắn cha biết
Nay con về thăm lại nấm mộ xưa
Cảm ơn cha, cho con chút tâm lực có thừa
Nén hương này, xin hồn cha chứng giám

Đường đời còn mấy đoạn
Con vẫn tiếp tục đi
Đi cho đến khi gót đỏ đen sì
Để không phụ công đức sinh thành cao cả.

Xin Mẹ chứng tri

Tháng 11 – 2007

Con quỳ xuống bên mộ phần của Mẹ
Dâng nén hương, mà chín rưng tâm tư
Con đã nghe trái chín trên đường đi
Xa hơn nữa, kể từ ngày Mẹ mất

Về thăm Mẹ, thì ra thăm nấm đất
Về thăm Mẹ, thì ra thăm mộ bia
Đây là đâu, là một cõi đi về
Tím ngắt, lặng yên, hoang mờ, giá lạnh

Gió bay bay tỏa làn hương khói quện
Lá lao chao khua tiếng nói vương càn
Bờ mi tràn hai dòng lệ loanh quanh
Nhỏ xuống đất thắm hoàng tuyền rung động

Ngồi bên mẹ, đưa tận tay mẹ nắm
Mảnh xương khô, bào năm tháng hao gầy
Tóc phơ màu, nằm từng loạn, lay lay
Còn da thịt đã hòa tan cát bụi

Ngồi bên mẹ, con thì thầm khẽ nói
Mẹ đi rồi, con giữ mẹ trong tâm
Con luôn mang hình ảnh mẹ trong hồn
Có khi ngủ, gặp chiêm bao đánh thức

Mẹ đi đi, như hoàng hôn khép núi
Mẹ đi đi, như mây ngủ trên ngàn
Còn riêng con, thương nhớ mẹ mệnh mang
Và thăm mẹ trong thêm hoang ký ức.

Rồi cũng xa xăm !

Tháng 11 – 2007

Tôi biết chắc, đây là anh
Tôi biết chắc, đây là chị
Tôi biết chắc, đây là em
Chứ không phải là ai, và cũng không hề nhầm lẫn
Và đây là một đàn cháu, cũng không hề lẫn cấn
Đang rộn lên tiếng nói
Anh em ruột thịt, máu mủ một nhà
Nhưng nhìn anh, nhìn chị, nhìn em
Thật tình, tôi không thể nhận ra
Còn một đàn cháu
Nghe để mà nghe
Nhìn để mà nhìn
Chứ hoàn toàn không biết mặt
Anh, như thế hay sao
Chị, như thế hay sao
Em, như thế hay sao
Và một đàn cháu con như thế hay sao
Mấy chục năm trường
Giữa hai phương trời xa cách
Biết bao tự tình tha thiết
Gặp nhau tay bắt mặt mừng

Nhưng thật ngỡ ngàng
Từ trên trời rớt xuống
Từ dưới đất chui lên
Tôi đang đứng trên mỏm chênh vênh
Đón nhận sự thật quanh mình
Như đón nhận một giấc mơ
Dòng sông xưa, khác cả bến, khác cả bờ
Mái nhà xưa, khác cả vách, khác cả phen
Con đường làng, khác cả đường đi, lối ngõ
Mấy mươi năm, mà đã ra thế đó
Nếu lâu hơn, chưa biết sẽ ra sao
Còn hơn một cuộc chiêm bao
Bừng con mắt dậy xạc xào bụi bay
Còn hơn mây kéo về tây
Sao mờ lấp lánh lung lay trắng ngàn
Mấy mươi năm khung trời biến biệt
Mấy mươi năm bao nỗi chờ mong
Mấy mươi năm tao phùng giây lát
Mấy mươi năm rồi cũng xa xăm.

Bóng thời gian tím tím

Tháng 11 – 2007

Chân bước đi trên đường xưa quê cũ
Đã từ ly một khoảng mấy mươi năm
Đang đứng đây, mà sao thấy xa xăm
Giữa quá khứ - hôm nay, là một trời xa lạ

Nghe tâm tư bồn chồn rơi hai ngã
Chấp nhận thì không lẽ như thế sao
Chối từ thì sự thật hay chiêm bao
Sóng lẫn tăn, vỗ đôi bờ hiu hắt

Hỏi dĩ vãng, chìm sâu, im bật
Hỏi xa mờ, lặng lẽ, ngậm cầm
Hỏi hôm nay, cây cỏ thì thắm
Bóng thời gian, bào mòn tất cả

Kìa, rong rêu, mấy lớp gò ghề sỏi đá
Kìa, sóng xô, mấy lần bồi lở men sông
Kìa, nương dâu, biến cải ao lạch ruộng đồng
Còn con người, tàn tạ chất chồng tuổi tác

Bờ lau mờ bụi cát
Tiếng vạc động canh khuya

Ngàn sao gọi đêm về
Vạt rừng reo gió núi

Còn đâu nữa, con nai vàng bên bờ suối
Còn đâu nữa, lúa mạch ngậm sữa non
Con đường xưa phai nhạt cả lối mòn
Đành chấp nhận bóng thời gian tím tím.

Lung linh bờ thạch thảo

Tháng 11 – 2007

Giọt châu sa vo tròn trên nét ngọc
Lặn lưng chừng đứng lại giữa gò nông
Mắt buồn buồn nhìn về cõi mệnh mong
Giây phút cuối chìm sâu thêm băng giá

Mỗi ly biệt nhũn mềm hồn sỏi đá
Mỗi hợp tan chín ửng cả tâm tư
Sóng lặng yên mà thuyền lại lắc lư
Đất bất động mà bước chân lão đảo

Giữa dòng người, nhưng không nghe huyền ảo
Lững thững đi từng bước đếm đặng trình
Trong mệnh mang, vắng ngắt cả vô tình
Khua từng nhịp vọng vang đường cô lữ

Người đi đi, về phương trời viễn xứ
Người về đi, về cuối góc niềm tây
Cửa kín khe, se thắt gió heo may
Thổi lạnh lạnh buốt tâm can tê tái

Vàng trắng tròn, khoét sâu vàng trắng khuyết
Đeo loanh quanh, một vệt mỏng lưng trời
Vất cong cong, hứng trống rỗng chơi vơi
Những gì còn và những gì đã mất

Đời là một cõi mộng
Cõi mộng nào là thực
Đời là giấc chiêm bao
Chiêm bao nào là mơ
Đang sống đây, mà sao lại tro vơ
Dòng nhân thế va trường thành hư ảo

Gió man mác lung linh bờ thạch thảo
Mây bay bay lơ lửng gác đầu non

Ta riêng ta, một khối mộng tâm hồn
Vẫn hiện hữu giữa muôn ngàn trụ vũ.

Đâu rồi xa xưa !

Tháng 11 – 2007

Đâu rồi của những xa xưa
Đói no âm lạnh đã thừa thời gian
Bước đi lững thững bên đường
Nỗi niềm đan kín mệnh mang ngập lòng
Bao năm ly cách hoài mong
Một trời xưa cũ chìm trong xa mờ
Cuộc đời như một giấc mơ
Trải qua từng đoạn trôi bờ phiêu du
Ô hay, chiếc lá vàng thu
Mỗi mùa lá rụng, vàng thu lá vàng
Đâu còn lối nhỏ băng ngang
Đâu còn khóm trúc bên hàng tre xanh
Đoạn đành, chấp nhận thật nhanh
Hình xưa bóng cũ treo mảnh sương bay
Đoàn đành, chấp nhận hôm nay
Hỏi trong ký ức tỏ bày sao đây
Khác xa, sao lạ thế này
Thời gian quay ngược mới hay nỗi niềm
Siêu bào biến dạng triền miên
Đeo trên châu thể gởi miền bèo mây
Cuộc đời đập giữa sát xây
Cảnh tro héo nhựa khô gầy sắc thân
Một mai, mai một cơ phần
Biển dâu còn đổi phong trần còn thay
Đành thôi, biết nói sao đây !!!

Bao thuở can qua !

Tháng 11 – 2007

Thương người cố quận quê nhà
Trầm tư độc ảnh quốc đà kêu sương
Thương người khách thổ tha phương
Nỗi niềm cô đọng vẫn vương đêm dài
Thương người tóc trắng sương phai
Sao Hôm le lói, sao Mai xa mờ
Thương người đang độ tuổi thơ
Mái trường lặn hụp i tờ nguyên xi
Thương người đang độ lỡ thì

Những nhằng hai lối bước đi đoạn đành
Thương người đang độ xuân xanh
Mà sao sợi trắng bao quanh đỉnh đầu
Sông Thương có nhớ Sông Cầu
Sông Gianh - Bến Hải sắc màu thời gian
Ai lắm, ai lỡ, ai mang
Ai bồi, ai đắp, ai kham, ai từ
Nhìn trông sông nước lắc lư
Trải bao niên kỷ, đã dư biển sâu
Nam Quan có nhớ Cà Mau
Đồng bào đồng bọc thịt thau đọa đầy
Mai sau, ai tiếc nổi này
Chẳng qua dấu vết héo gầy sử xanh
Lá vàng ủ rũ treo mảnh
Lá non rúng rẩy rung cành gió bay
Có thương, cũng chết niềm tây
Không thương, cũng chết nổi này tình kia
Đoạn đành, bao thuở can qua !!!
